

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї».
(Прим. 22:6)

РОЗДУМИ ПРО БОГА

Багато разів і багатьма способами Бог намагався достукатися до втомлених від свого власного «я» сердець. Тільки любов Бога здатна завойовувати серце людини і, повернувши їй образ Отця, відновити гармонію у Всесвіті.

2

ТЕНЕТА ГРІХА

Людина часто потрапляє в міцні, згубні тенета гріха. І ось у якийсь момент Бог починає Сам звільняти її.

3

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА, ЯКА ЗМІНИЛА ЖИТТЯ

Бог відкривається нам не лише через Своє Слово, а й через реальні чудеса в нашому житті. Господь ніколи не залишить нас наодинці з нашими бідами і труднощами.

5

ЗАРОДЖЕННЯ ХРИСТІАНСТВА НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Історичні та біблійні свідчення про поширення християнства серед наших предків у I ст. н. е.

6

ПОДАРУНОК ВІД ГОСПОДА

«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода!» (Псал. 127:3).

8

Я ЩАСЛИВИЙ...

Я, у своєму інвалідному візку, незважаючи ні на що, усміхаюся життю. Так, я інвалід. Однієї миті моє життя перетворилося на пекло. Я не хотів жити, відчувати, бачити та чути. Я помирав, ще будучи живим... Та я не здався. Я надіявся, що знову усміхатимуся і радітиму новому дню... І я дочекався...

8

ВАЖЛИВІШЕ ЗА ДИХАННЯ: БЛИЗКІСТЬ У ШЛЮБІ

«Подружжя зближується не з для того, щоб досягти любові, а завдяки їй, тому що любов неможливо виразити без нероздільної єдності».

10

ЗЦІЛЕННЯ ХАРАКТЕРУ

Справжнє зцілення – це повне відновлення здоров'я тіла, розуму й духа. Формування характеру та освячення тісно пов'язані з нашим способом життя.

11

Не жги мосты

Иногда бывает так, что люди сами себя, списывая, судят: Я плохой, больной, бездарный, некрасивый, Бедный, слабый, старый, несчастливый, Неумелый, невезучий, неуклюжий... Ну кому такой я в этом мире нужен? Не судите о себе так строго, Не расписывайтесь никогда за Бога. Для Него мы – драгоценное создание, Наивысшая особа на земле. Человек – творенье рук незримых, Ты единственный, неповторимый. И не важно, как вчера ты жил, Сколько, падая, грехов ты совершил. Важно то, каким сегодня хочешь стать, У кого ты будешь помощи искать, На какую станешь путь-дорогу И готов ли протянуть ты руку Богу? Не жги мосты между собой и Небом, Лишь Бог, не ты, есть Альфа и Омега. Всё от Него и для Него на этом свете, А мы – Его возлюбленные дети. Он призывает всех к Себе навстречу: «Ты воззови ко Мне, и Я отвечу». Не мучь себя сомнениями о званье, Создатель знает, в чем твое призванье. Ты просто отвори от сердца дверь И жизнь свою Всевышнему доверь. Пока ты жив, жива твоя надежда, Ты не останешься таким, каким был прежде. Ему доверься, Он поймет тебя, Ведь ты – Его любимое дитя.

Алла Джеджелій

Відповідь дівчинки

Одну п'ятирічну дівчинку запитали: «Який твій Бог?». Дівчинка відповіла: «Він настільки великий, що Всесвіт Його не вміщає, і настільки малий, що поміщається в моєму серці».

Роздуми про Бога

Є. Батюк

Людина – істота суспільна. Вона створена для спілкування з такими ж, як і сама. Дуже важливо, щоб людські стосунки були побудовані на любові, взаєморозумінні, терпінні, толерантності. Головний закон Всесвіту – віддавати, тому людина була створена, щоб дарувати іншим душевне тепло. Чітка та гармонійна взаємодія законів Творця вражає кожну глибокомислячу людину. Бог – Творець усього видимого і невидимого, живого та неживого. Він – хоронитель Закону, джерело Любові, втілення прекрасного, Він – Істина. У творчій діяльності Бога чітко проявляється не тільки геніальний задум, а також найголовніше – Його благородний характер. За Своїм досконалим образом Господь і створив людину.

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:27).

Зруйнувавши чудові стосунки з Богом, людина пішла з батьківського дому, продемонструвавши цим, що її мудрість вища за мудрість Того, хто є Істина. «Гріх» з давньогрецької мови перекладається як «помилка». Одна помилка порушила гармонію, привівши до хаосу. Думка породжує дію, дія породжує звичку, звичка формує характер. Впускаючи гріх у своє життя, людина втрачає образ і подобу Бога, а також здатність відображати чудові риси Його характеру, вона прирікає себе на деградацію і самознищення. Хоч наша планета – тільки порожня в безмежних просторах космосу, Бог не залишив її; хоч людина – лише

невелика часточка Всесвіту, Він не покинув її.

«Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе! Отож, на долонях Своїх тебе вирізьбив Я...» (Ісаї 49:15, 16).

Бог не намагається відновити Свій образ у людині всупереч її волі, не намагається силою реалізувати первинний задум щодо неї. Прийшовши на Землю, Господь показав різницю між Божественним характером і тим спотвореним образом, який, на думку людини, є вершиною шляхетності.

Людство двадцять першого століття, незважаючи на негативний досвід минулих поколінь, продовжує будувати справедливі відносини на егоїстичній основі. Надії на розвиток високих технологій, авторитетну думку філософів поглинають всякий сумнів щодо обраного курсу. Бажання творити щастя своїми руками залишається головним пріоритетом людства. На жаль, збудувати щасливі взаємини на егоїстичній основі неможливо.

Багато разів і багатьма способами Бог намагався достукатися до втомлених від свого власного «я» сердець. Через пророка Єремію Він говорить:

«До кого я буду казати та свідчити буду, – і слухатимуть? Необрізане ось їхнє вухо – і слухати уважно не можуть вони, ось слово Господнє для них стало посміхом – вони не жадають Його!» (Єрем. 6:10).

«Так говорить Господь: "На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра доро-

га, – то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі! Та вони відказали: "Не підємо!"» (Єрем. 6:16).

Сьогодні, як і колись, наміри Творця залишаються незмінними. Створивши нас, Він подарував нам право вибору, і цим правом ми можемо скористатися в будь-який час.

«Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, – життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб люби ти Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє, і довгога днів твоїх, щоб сидіти на цій землі...» (П. Зак. 30:19, 20).

Відкривши в Біблії глибину любові нашого Господа, красу Його благородного характеру, хочеться разом з апостолом Павлом сказати:

«...Аби ви, укорінені й засновані на любові, разом з усіма святими змогли зрозуміти, що то за ширина й довжина, висота й глибина, і пізнати Христову любов, яка сягає за межі пізнання, щоб наповнилися ви всякою Божою повнотою» (Ефес. 3:17–19).

Апостол Павло продовжує: «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18).

Тільки любов Бога здатна завоювати серце людини і, повернувши їй образ Отця, відновити гармонію у Всесвіті.

Нічого не відбувається «просто так»

Якщо ми – християни, то з нами нічого не відбувається «просто так». Розчарування, втрачені надії, зруйновані плани – все, з чим ми стикаємося у нашому житті, готує нас до вічності. Бог допускає переживання, бажаючи тим самим наблизити нас до Себе. Шляхи Його невідомі, але Він ніколи не помиляється. Він сповнений мудрості та любові. Давайте підкоримося Його задуму. Існують такі речі, про які ми можемо не знати доти, доки не випробуємо на собі їхній вплив і не оглянемося назад.

Відводячи нас від небезпеки, Бог може торкнутися найпотаємніших сторін життя. Іноді Він позбавляє нас найціннішого, того, що є для нас найбільшим скарбом. Хтось із наших близьких може захворіти; чиясь смерть змусить нас відчувати себе безпорадними. Проте, зіткнувшись зі смертю, ми можемо глибше оцінити реальність життя.

Наші біди не тішать Бога, але страждання необхідні, щоб навчити нас слухняності. Один письменник сказав: «Іноді Бог омиває очі Своїх дітей сльозами, щоб вони могли правильно читати Його Заповіді». Якими б суворими не були випробування, що випали на нашу долю, Христос ніколи не змінює Свого став-

лення до нас, залишаючись завжди добрим і люблячим. «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло...» (Єрем. 29:11). Будь-які випробування, які Він допускає, служать для нашого блага. «Всяке нещастя і горе, яким би важким і гірким воно не здавалося, завжди послужить благословенням тому, хто переносить його з вірою. Важкий удар у мить перетворює на ніщо всі земні радощі й може звернути наш погляд до небес» (Еллен Уайт. Правила щасливого життя, с. 10).

Хоч не завжди вдається побачити результати якого-небудь випробування, усе ж не слід втрачати впевненості в Бозі.

Один з найдорожчих у світі алмазів був знайдений у шахті Кімберлі в Африці й подарований королю Англії. Він велів передати його майстерному шліфувальнику діамантів. Протягом багатьох тижнів той вивчав дорогоцінний камінь і з великою обережністю вирішував, як він буде його шліфувати. Потім майстер взяв цей безцінний самоцвіт, зробив надріз, сильно вдарив по

ньому, і дорогоцінний камінь розколовся на дві рівні частини. Чи був цей удар помилкою? Звичайно, ні. З цих каменів він зробив два дивовижної краси діаманта для королівської корони.

Іноді Бог допускає, щоб нас спіткав сильний, болючий удар. Це може бути навіть крах найпотаємніших планів і надій. Яким би не було розчарування, наше життя знаходиться в руках Божих. У Господа є Свій задум щодо кожного з нас, і кожен дозволений Ним удар має своє призначення.

Бог «не мучить з серця Свого, і не засмучує людських синів» (Плач Єрем. 3:33).

Господь допускає випробування у житті людей, тому що Він любить Своїх дітей.

Тенета гріха

Олег Жиганков

«**Бо ж перед очима Господніми всі дороги людини, і стежки її всі Він рівняє: власні провини, безбожно-го схоплять його, і повороззям свого гріха буде зв'язаний він, помиратиме він без напучування, і буде блукати в великій глупоті своїй!...**»
(Прип. 5:21–23).

Ми сиділи на пляжі і їли кавун. Був спекотний липневий день. Ми були далеко не самі на пляжі, але оскільки кавун (до того ж з булкою) їли саме ми, навколо нас швидко утворилося живе і галасливе кільце з морських чайок. Вони напрошувалися, можливо, занадто аж нахабно, але ми були самі винуваті, оскільки заохочували, кидаючи їм то шматочок булки, то крихти печива. Деякі чайки з неймовірною нахабною підходили так близько, що потрібно було пильнувати, щоб вони не поцупили всієї булки. Таких ми відганяли.

Та ось я звернув увагу на одну чайку, яка якось дивно поводитися. Вона підходила близько, певно, ближче за інших, але ніколи не намагалася щось у нас поцупити. Коли я кидав їй шматочки булки, вона підкидала їх дзьобом у повітря, ловила і знову підкидала. Від цих шматків летіли в усі боки крихти, їх підхоплювали інші чайки. Це здалося мені дивним: інші чайки заковтували великі шматки – тільки давай їм, а ця і з маленьким ніяк не може впоратися – ялозить його і підкидає в повітря без кінця.

До того ж це була велика, красива чайка – мабуть, більша за інших. І ще вона якось дивно рухалася – не те, щоб не встигала, не те, щоб поспішала відлетіти, коли я робив різкі рухи, дивно пританцьовувала на місці. Одне крило в неї стирчало кудись убік.

«Напевно, вона хвора», – подумав я. І тільки я подумав про це, як помітив, що усе тільки цієї чайки обмотане тонкою, прозорою, майже невидимою для ока ліскою.

– Дивися, – просто-таки закричав я своїй дружині, – дивися, ця чайка заплуталася в лісці!

– Де? Яка?

– Ось ця, велика, бачиш?

– Ага! Так-так, бачу. Ой, бідненька, треба ж їй допомогти!

– Як ти їй допоможеш? – запитав я.

– А ми розплутаємо її! Потрібно тільки виймати.

Для тих, хто коли-небудь намагався спіймати чайку, тут є з чого посміятися. Навіть хвора і сплутана чайка виявляється куди спритнішою за будь-яку людину, у чому я тоді досить швидко переконався. Але помітив, що за цією чайкою тягнеться ще заплутана ліска. Ось її-то мені й вдалося схопити! Тепер і чайка була в моїх руках. Вона виривалася, кричала, щипала мене, але я міцно тримав її. Потім я передав чайку дружині й узяв ніж, щоб звільнити її від пут ліски.

Немов відчувши, що їй хочуть допомогти, долаючи страх, чайка з усієї сили вчепилася дзьобом за вказівний палець моєї дружини, немов людина, котра, відчувачи біль, кусає собі руку. І замерла. Я став проводити свою операцію.

Навіть не знаю, як так можна було заплутатися! З голови – до лап! Усі крила багато разів оббиті ліскою. Навколо лап ліска зробила обертів з десять і туго затягнулася, перетискаючи їх. Вона просто в'їдалася в тіло, і її важко було різати. Але найважче було ще попереду! Знімаючи ліску з голови птаха (для цього довелося відірвати її від соски-пальця), ми зі здивуванням виявили, що у чайок є язик! Не лише увесь дзьоб чайки, але і її язик був туго затягнутий прозорою ліскою. Не дивно, що вона не могла проковтнути й маленького шматочка хліба!

Чайка зрозуміла, що їй тепер не можна ворухитися, і я делікатно зрізав ліску з її язика. Ще раз уважно огля-

нувши чайку, я переконався, що тепер вона вільна від ліски. Ми відпустили пташку й кинули хліба. Потрібно було бачити, з якою жадібністю вона накинулася на хліб, які великі шматки проковтувала! Наївшись, чайка вирушила у віддалений кінець пляжу, туди, де не було людей. Я пішов услід за нею. Тепер вона була мені дуже дорога. Я дав їй ще печива і довго спостерігав, як вона чистить свої щойно звільнені пір'їнки.

Коли я повернувся на наше місце, то подумав, що так само й ми, люди, часто потрапляємо в невидимі для ока, але міцні, згубні тенета гріха. Ми заплутуємося в цій лісці й уже не можемо ні літати, ні просто ходити по землі, ні навіть нормально їсти. І чим більше ми намагаємося виплутатися із цих тенет, тим більше в них заплутуємося. Бідна, жалюгідна людина!

І ось у якийсь момент Бог починає Сам звільняти її з цієї плутанки. Це страшно, а іноді навіть і боляче. Але, спостерігаючи за цією чайкою, я зрозумів, що єдиний шлях стати вільним – це віддати себе в руки Бога. Котрий зніме всі видимі й невидимі «ліски». І ще одне. Гуляючи цілу годину із цією чайкою по пляжу, я зрозумів, що тепер вона мені дорожча за всіх інших, здорових чайок. Я багато чого віддав би, щоб їй було добре. Але я б не віддав за неї своє життя чи, тим більше, життя свого сина. А Бог це зробив! Цей вчинок перевершує моє розуміння.

Фармацевт у відчаї

Одного разу за радянських часів, після другої світової війни, один син віруючих батьків закінчив медінститут і почав працювати в аптеці. Того дня у нього було нічне чергування. І ось хтось пізно ввечері постукав. Чоловік відкрив двері, й увійшла маленька дівчинка. Вона була дуже стривожена.

Фармацевт запитав:

– Чому ти в такий час прийшла одна?

– Я живу тільки з мамою, – відповіла дівчинка.

– А де тато?

– Тато не повернувся з війни. Мама захворіла, і сьогодні пізно ввечері ми викликали швидку допомогу. Приїхав лікар, виписав рецепт, і я прибігла, щоб купити для мами ліки.

Фармацевт узяв рецепт, подивився, приготував ліки і віддав їх дівчинці. Вона швидко розплатилася і побігла додому. Молодий чоловік закрив двері, сів за стіл, почав ще раз перечитувати той рецепт і жажнувся! Виявляється, він не уважно його прочитав і приготував не те, що треба! Фармацевт знав: якщо хвора вип'є ці ліки, то вони можуть дуже їй зашкодити і навіть призвести до смерті. Молодий чоловік у відчаї взявся за голову і почав думати, що робити. Він вибіг на вулицю, побіг в один бік, потім в інший, кликав дівчинку, але було темно і тихо.

Фармацевт повернувся до аптеки, засуджуючи себе за те, що так легковажно поставився до своїх обов'язків. Перед його очима знову з'явилася ця стривожена дівчинка, а совість кричала: «Ти – вбивця! Ти можеш зробити сиротою це дитя!» «Що ж робити? Де шукати вихід?», – думав він і раптом згадав, як мама і тато говорили йому, що є живий Бог, який творить дива.

Молодий чоловік упав на коліна, розридався і сказав: «Господи, якщо Ти справді існуєш там, на небесах, якщо Ти справді твориш дива, не допусти, щоб я став убивцею матері цієї маленької дівчинки. Я не хочу, щоб вона залишилася круглою сиротою!»

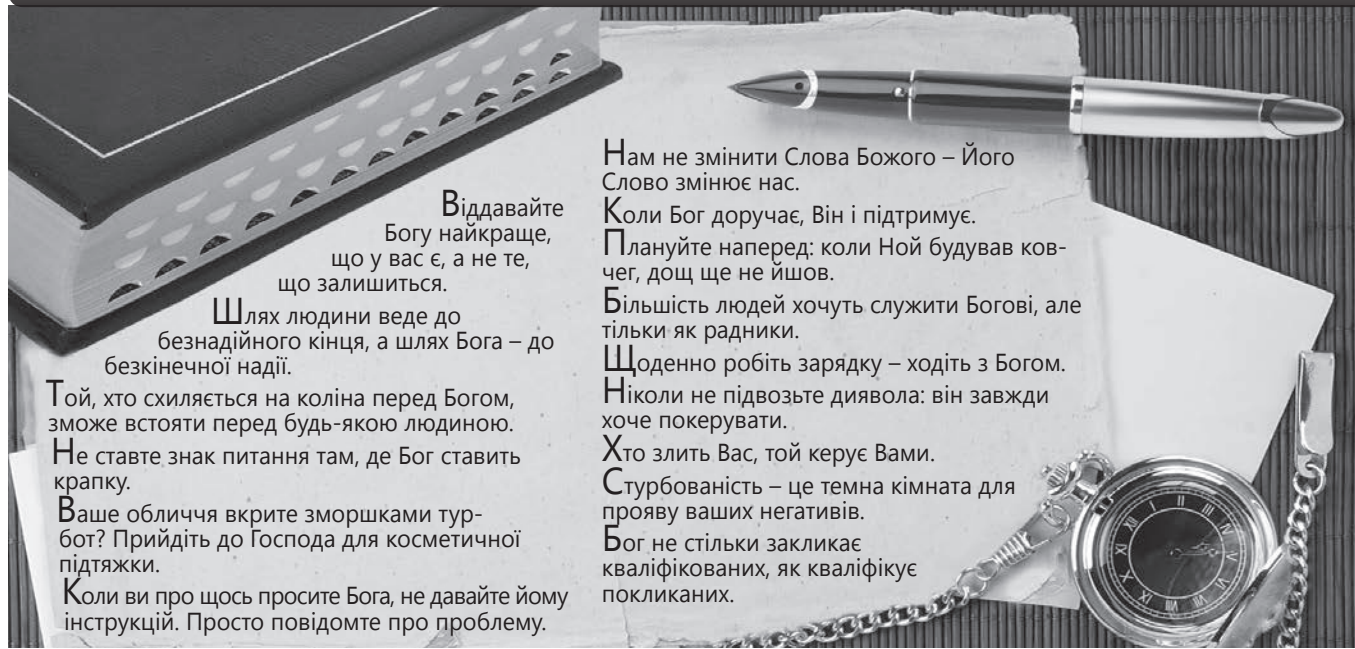
Він молився Богу, і надіявся, що Господь може ще щось зробити. І раптом двері відкрилися і увійшла маленька дівчинка, вона плакала:

– Лікарю! Я була вже в під'їзді, недалеко від дверей, але на сходинках спіткнулася і впала. Ця пляшка розбилася, і всі ліки витекли.

Фармацевт підбіг до неї міцно обійняв, після чого приготував нові ліки, закрив на якийсь час аптеку і пішов з дівчинкою до її матері.

Таким чином юнак переконався, що Бог чує наші молитви і творить дива!

Настанови

Віддавайте Богу найкраще, що у вас є, а не те, що залишилося.

Шлях людини веде до безнадійного кінця, а шлях Бога – до безкінечної надії.

Той, хто схиляється на коліна перед Богом, зможе встояти перед будь-якою людиною.

Не ставте знак питання там, де Бог ставить крапку.

Ваше обличчя вкрите зморшками турбот? Прийдіть до Господа для косметичної підтяжки.

Коли ви про щось просите Бога, не давайте йому інструкцій. Просто повідомте про проблему.

Нам не змінити Слова Божого – Його Слово змінює нас.

Коли Бог доручає, Він і підтримує.

Плануйте наперед: коли Ной будував ковчег, дощ ще не йшов.

Більшість людей хочуть служити Богові, але тільки як радники.

Щоденно робіть зарядку – ходіть з Богом.

Ніколи не підвозьте диявола: він завжди хоче покерувати.

Хто злить Вас, той керує Вами.

Стурбованість – це темна кімната для прояву ваших негативів.

Бог не стільки закликає кваліфікованих, як кваліфікує покликаних.

Знак на руку

*«Він руку печатає
кожній людині,
щоб пізнали всі люди
про діло Його».
(Йова 37:7)*

Цей вірш говорить про безмежні можливості Бога. Господь створює людину і дає їй індивідуальний малюнок на долонях і пальцях. І в світі немає більше нікого з такими ж відбитками, як у вас.

Знак Бога на наших руках – це одне з нагадувань, що людина з'явилася не волею випадку. Автор цього творіння – Господь! Кожна людина неповторна, індивідуальна і належить Господу.

ЦІКАВІ ФАКТИ

До сьогоднішнього дня не зустрічалися люди з однаковими відбитками пальців. Дактилоскопія стверджує, що як би людина не намагалася змінити папілярні лінії, у неї нічого не вийде (історія знає безліч випадків і спроб, але навіть після пересадки шкіри на пальцях малюнок відновлюється).

Навіть у близнюків, які мають однакову структуру ДНК, відбитки пальців різняться.

Малюнок на пальцях з'являється у людини ще в утробі матері, на 18-му тижні вагітності. Вивченням ребристих малюнків на шкірі долонної сторони кистей і стоп людини займається дерматогліфіка.

Відбитки пальців залишаються незмінними впродовж усього життя, тоді як інші лінії на долонях постійно міняються. Ця властивість уроджених візерунків дозволяє широко використовувати метод порівняння відбитків пальців під час пошуків злочинців та ідентифікації особи.

Хіроманти, які мають справу з бісівськими духами, вважають, що лінії на шкірі пальців і долоней людини говорять про його долю, або це зашифровані дані про життя цієї людини. Бог попереджає про небезпеку зайняття подібними речами. У Біблії сказано, що кожен, хто займається ворожінням, грішить проти Бога.

Слова записані в Йова 37:7 тільки підтверджують істину, що Господь знає долю кожного з нас. Божий знак на руці кожної людини – це підтвердження Його авторства, тобто кожна людина – справа рук Божих. І знак Його неповторний та індивідуальний.

Подяка

Якось учитель попросив учнів намалювати те, за що вони хотіли б подякувати Богові. Він думав, що у цих дітей – вихідців із бідних родин – насправді не так багато причин відчувати себе щасливими, і був переконаний, що всі радше намалюють солодощі. Тому малюнок Михайлика вразив вихователя: на ньому хлопчина зобразив руку.

– Але чия це рука?

– Для мене це рука Бога, що дає нам хліб насущний, – висловила одна дитина.

– Це рука селянина. Він годує курей», – промовила інша.

Поки діти малювали, вчитель схилився над партою Михайлика і спитав його, чия то рука.

– Це ваша рука, – прошепотів хлопчина.

І тоді вчитель пригадав, як щовечора брав Михайлика за руку, бо він був найменшим, і проводжав до виходу. Наставник так поступав і з іншими дітьми, але для Михайлика це мало справді велике значення.

А ти колись замислювався, яку силу можуть мати твої руки?

**Бруно
Ферреро**

ДОТИК

Микола Чекелек

Коли Бог виконав Свою обіцянку і Спаситель народився від насіння жінки в цьому занепадому світі гріха, дотик вірою до Нього став можливим. Коли прийшла «повнота часу», Ісус з'явився у цей світ, жив серед людей, і вони отримали можливість пізнати характер Божий (див. Гал. 4:4).

Дотик до Бога повністю змінює життя людини. Люди, доторкнувшись до Ісуса й повіривши в Нього, вже не можуть про це мовчати, та й не повинні. «Вернися до свого дому й розкажи...» (Луки 8:39), – повелів колись Ісус зціленому. Заклик «Розкажи про це світу!» звучить і сьогодні, спонукаючи Церкву Божу поділитися зі світом знайденою у Христі радістю та благовістити про Його дивовижну благодать.

Бог дозволив грішним людям доторкнутися до Нього. Христос – це Господь, що з'явився у плоті. Перше, що ми бачимо, – це ставлення Бога до людини. Бог дає обіцянку здобути перемогу над ворогом і врятувати людей від гріха та смерті. Людина, розірвавши свої стосунки з Ним, стала смертною. Утім Бог через План спасіння хоче повернути людині життя (пор. Бут. 3:15). Його місія – зруйнувати тенета диявола і спасти людину.

Уже у дванадцятирічному віці Христос, відвідавши Єрусалим, усвідомив свою місію. Під час жертвоприношення Господь відкрив Ісусові мету Його приходу на Землю (див. Луки 2:42).

Ось як Еллен Уайт описує цей момент життя Ісуса: «Вперше отрок Ісус бачив храм, священників у білому одязі, котрі звершували урочисте служіння. Він бачив на жертвнику закривавлену жертву. Разом з усіма Він схилився у молитві в той час, як хмара пахошів здіймалася до Бога. Він був свідком обрядів пасхального богослужіння, що справляло неабиякий вплив. З кожним днем їхнє значення ставало для Нього все зрозумілішим. Ритуал жертвоприношення, здавалося, мав безпосереднє відношення до Його життя. Нові, до цього часу ще незвідані почуття зароджувалися у Його душі. Мовчазний, заглиблений у роздуми, Він, здавалось, вирішував якусь важливу проблему. Спасителеві відкривалася таємниця Його місії» («Христос – надія світу», с. 78).

Те, що Йому відкрилося під час служіння, Він застосує на практиці. Ісус не поспішає додому, а затримується у дворі храму. У Його серці пробуджуються нові прагнення. Він все глибше переймається тим, що Йому відкрилося. «Коли пасхальне служіння закін-

чилося, Ісус усе ще залишався у дворі храму; навіть після того, як усі прочани покинули Єрусалим, Він залишався один... Але у храмі Бог Сам навчав Ісуса, і те, що Він отримав, почав одразу віддавати іншим» («Христос – надія світу», с. 78).

Ісус почав роздавати те, що отримав. У цьому полягає найбільший урок для нас: коли ми пізнаємо Божу істину, нам слід негайно відкривати її тим, хто в темряві, хто не мав можливості доторкнутися до Господа.

Давайте згадаємо про одну дивовижну історію. Одного разу Ісус прямував до дому начальника синагоги Яіра. Багато людей оточувало Його, але у цьому натовпі була жінка, яка протягом дванадцяти років була хвора. Вона сказала подумки: «Як тільки доторкнуся до Його одягу, стану здоровою» (Матв. 9:21). Вона доторкнулася і, отримавши зцілення, хотіла залишитися непоміченою. Але Христос звернувся до людей, що юрмилися навколо Нього, з дивним запитанням: «Хто доторкнувся до Мене?» Євангеліст Марко, описуючи цю історію, зауважує, що Ісус не просто спитав «Хто доторкнувся до Мене?», а «Хто доторкнувся до Моєї одежі?» Дивне запитання? Але Ісус знав, що говорити. Відчувши, як від Нього вийшла сила, Він поглядом шукав жінку, яка отримала зцілення.

Тепер вона зрозуміла, що Ісус усе знає. Жінка припала до Його ніг і розповіла, чому вона доторкнулась до краю Його одягу. Ісус, не залишив подію без уваги, бо хотів показати всім людям сильну віру цієї жінки. А щоб не було ніяких підстав для забобон, наче одяг зціляє, Він сказав жінці: «Віра твоя спасла тебе; йди з миром» (Луки 8:48).

Ми не повинні потай насолоджуватися дарами, які пропонує нам Євангеліє, тому Господь закликає сповідувати Його благодать. Хтось, коментуючи цю біблійну історію, влучно сказав: «Плоть штовхається, а віра торкається». Тільки дотик вірою до Ісуса дає як зцілення від фізичних недугів, так і звільнення від гріхів.

Сьогодні все ще продовжує звучати запрошення Христа прийти і доторкнутися до Нього вірою, щоб отримати прощення гріхів самому і стати благословенням для інших. Адже Бог любить кожного. Він не відділив жоден народ від Свого благословення.

Закликаючи Авраама (пор. Бут. 12:1–3), Бог дав йому обітницю, що через нього благословляться всі народи. Господь і сьогодні продовжує запрошувати кожного: «Йди і стань

благословенням для інших людей!» Це Божий заклик, звернений до Його Церкви, це Божий заклик до кожного з нас.

Важко уявити собі людину, яка щодня читає Біблію, кілька разів на день молиться, в суботу приходить на богослужіння, повертає десятини та приношення, але нікому не розкажує про Бога, про те, якого чудового Друга та Спасителя вона знайшла у Христі. Мені ледве віриться, що є такі християни. Вона просто не зможе мовчати й не брати участі у служінні ближнім. Вона буде горіти великим бажанням розповісти іншим про радості та благословення, які отримала, доторкнувшись до Христа.

Як і в усі минулі століття, Господь звертається до нас із закликом стати інструментом в Його руках для спасіння інших людей. Дорогі друзі, ми завжди повинні пам'ятати, що остаточна перемога буде за Богом.

Читаючи книгу «Душі під жертвником», я ще раз переконався у непорушності цього факту. Навіть тоді, коли диявол намагався знищити благовісників, Божий план реалізовувався. Божа робота неодмінно закінчиться перемогою, хоч іноді вона здійснюється в мороці, у підпіллі. Сила нашої місії в тому, що вона бере свій початок у Господі. Він – її Джерело, Він – її Натхненник. Брати участь у служінні, яке ніколи не потерпить поразки, – хіба це не привілей для нас? Яку величезну перевагу ми маємо – брати участь у Божій місії!

«Місія Церкви Христової полягає в тому, щоб рятувати грішників, що гинуть. Вона повинна сповіщати людям про любов Бога до них і здобувати їх для Христа дієвістю цієї любові. Істина для теперішнього часу повинна бути донесена до найвіддаленіших куточків землі, і цю роботу треба починати з власного дому» («Свідectва для Церкви», т. 3, с. 381).

Дотик до Ісуса, до Євангелія робить нас благословенням для ближніх. Даруючи нам свободу від гріхів, Господь дає нам доручення. Він ставить перед нами мету: йдіть і станьте благословенням для інших. Давайте дозволимо людям докоча до нас через наше служіння доторкнутися до Ісуса, щоб отримати спасіння.

Дотик до Бога повністю змінює життя людини. Люди, доторкнувшись до Ісуса і повіривши в Нього, вже не можуть про це мовчати, та й не повинні.

Телефонна розмова, яка змінила життя

Віктор Білоусов

незнайомцем те горе, яке так давно обтяжувало моє материнське серце. Я сказала йому, що випробувала всі відомі мені засоби, намагаючись допомогти Кирилу вибратися із замкнутого кола, в якому він знаходився. Розповіла, що дуже люблю сина й бажаю йому всього найкращого в житті, але не можу насильно змусити його робити те, чого він не хоче. Бог свідок, я намагалася... Тепер мені залишається тільки молитися про Кирила і любити його таким, який він є.

Коли я зупинилася, на іншому кінці дроту запанувала глибока тиша, а потім пролунали слова: «Спасибі, що приділили мені увагу, Світлано Миколаївно, будемо тримати зв'язок і разом працювати над нашою спільною проблемою».

Наступний табель Кирила приємно мене здивував. Його оцінки, як і відвідуваність, помітно покращилися. Він продовжував старанно вчитися, а я все не могла повірити в те, що мої мрії збуваються, і зрозуміти причину таких довгоочікуваних змін у поведінці сина.

Протягом наступних двох років Кирило присвячував навчання майже весь вільний час. Він навіть відвідував вечірні заняття, щоб надолужити упущене. У результаті наполегливої праці він зміг закінчити школу одночасно зі своїм класом і отримав непоганий атестат.

Син запросив мене піти з ним на випускний вечір. Перше, що він зробив, – це познайомив мене з усіма своїми викладачами, які не переставали дивуватися тим кардинальним змінам, що відбулися з ним за такий короткий час. Був серед них і класний керівник Кирила, той самий, з яким у мене кілька років тому відбулася відверта розмова. Приємний чоловік, але його голос був зовсім іншим, ніж тоді, під час нашої бесіди... Це сталося мені дивним, але я нічого не сказала.

Ми від душі повеселилися того вечора, а перед тим як піти додому, вийшли у двір школи, присіли на лавочку і, спрямувавши погляд у зоряне небо, розговорились про майбутнє.

– Мамо, ти ніколи не питала мене про те, чому я знову повернувся до навчання. Не хочеш дізнатися? – несподівано запитав син.

– Дуже хочу, просто чекала, коли ти сам вирішиш розповісти мені про це, – відповіла я.

Кирило помовчав трохи, а потім сказав:

– Пробач мене, кілька років тому я вирішив розіграти тебе. Для цього зателефонував до тебе на роботу, відрекомендувався новим класним керівником. Не знаю, як мені це вдалося, але ти не впізнала мій голос, і тому поділилася зі мною своїм душевним болем. Те, що я почув, глибоко зворушило мене, мені стало невимовно соромно. Тож я вирішив відновити те, що через свій egoїзм мало не зруйнував, – наші добрі стосунки. Я дав собі слово зробити в житті найкраще – для мене і для тебе.

Від здивування я втратила дар мови і тільки міцно обняла сина, подумки славлячи Бога за Його дивне провидіння в нашому житті.

Я дякую Небесному Батькові за те, що Він таким чином зміцнив мою віру. Тепер я усвідомлюю, що Він має силу втрутитися у будь-яку безнадійну ситуацію і повернути її на благо тих, хто надію на Нього покладає.

Друзі, наш Бог воістину є Живим Богом. Він відкривається нам не лише через Своє Слово, а й через реальні чудеса в нашому житті. Господь ніколи не залишить нас наодинці з нашими бідами і труднощами. Не допускайте навіть думки про те, що Бог кинув вас напризволяще, адже це не так! Я можу запевнити вас у цьому!

ходив вулицю і йшов у парк проводити час із безпритульними.

Останньою краплею для мене став день, коли я одночасно отримала його черговий табель і лист із відділу по роботі з обдарованими дітьми (син якось обмовився, що до них у школу приїжджала комісія, мабуть, з Міністерства освіти, і змусила написати ряд тестів). З табеля я не дізналася нічого нового, крім того, що Кирило отримав незадовільні оцінки з п'яти дисциплін. Загальне число прогулів за другий семестр становило 45 днів, в результаті чого йому доведеться залишитися в десятому класі на другий рік. А ось лист з Міністерства освіти мене просто шокував. Неймовірно, але в ньому йшлося про те, що, згідно з результатами тестування, рівень інтелекту мого сина набагато перевищує середні показники.

Я нічого не розуміла. Від почуття власного безсилля розплакалась. Мені здавалося, що минуло кілька годин, перш ніж я змогла знову зібратися з думками. Я схилилася на коліна і знову просила Бога вилікувати душевні рани Кирила, стати йому Батьком, якого він ніколи не знав по-справжньому. Я благала Ісуса надихнути мого сина жити життям, яке відповідає його здібностям. Після молитви я вперше за довгі роки знову відчула внутрішній мир і спокій. Майбутнє мого сина тепер було ввірене в люблячі руки Бога.

Я вирішила більше не тиснути на Кирила відносно навчання, а замість цього поклатися на Господа й терпляче чекати результату.

Через кілька тижнів у мене в офісі задзвонив телефон. Я взяла трубку і почула низький чоловічий голос, який запрошував до апарату маму Кирила.

– Чим можу допомогти? – запитала я.

– Я новий класний керівник вашого сина, хочу поговорити з вами про його часті прогули. У чому причина? Можливо, він хворий? – пролунало запитання.

– Дякую, що ви турбуєтеся про нього. Слава Богу, він здоровий. Причина його прогулів не в цьому...

І тут я наважилася розділити з цим

Я вийшла заміж дуже рано. У свої дев'ятнадцять років я дуже хотіла стати гарною дружиною, але, незважаючи на всі мої зусилля, наш шлюб розпався незабаром після народження сина Кирила. Те, що сталося, вибило мене з колії, але я збирала волю в кулак і вирішила, що стану для своєї дитини найкращою матір'ю на світі.

Щоб мій малюк ні в чому не мав потреби, я працювала одночасно на кількох роботах, відчайдушно намагаючись досягти балансу між власною зайнятістю та увагою, яку необхідно було приділяти Кирилу.

Спочатку мені здавалося, що наше з чоловіком розлучення особливо не вплинуло на дитину. Батько відвідував сина досить часто, довго спілкувався з ним. Однак незабаром він одружився, і зустрічі траплялися зрідка, поки взагалі не припинилися. Я бачила, що Кирило дедалі більше замикався в собі, але мої спроби що-небудь змінити були безуспішними.

Коли мій колишній чоловік помер, Кирилу було дванадцять. Я намагалася поговорити з ним про те, що трапилося, якось заспокоїти, але він замкнувся у себе в кімнаті та стверджував, що йому байдуже. Я стояла перед зачиненими дверима і чула, як мій син плакав...

Коли Кирило перейшов у старші класи, я в молитві просила Бога, щоб Він дарував йому здібності до навчання у школі, а в подальшому – і в коледжі. На жаль, майже відразу стало очевидно, що у мого сина з цим серйозні проблеми. Перший же табель успішності показав низькі оцінки з усіх дисциплін. Все могло б бути по-іншому, якби він відвідував заняття, адже в молодшій школі Кирило вчився непогано.

Я неодноразово говорила з ним про це, часто була на батьківських зборах, записала його до репетитора, пробувала карати і навіть благати, але все виявилось безрезультатним. Щодня додому на роботу я підвозила його до дверей школи, але варто було мені схватитися за поворотом, як Кирило пере-

Толерантність

Толерантність (від лат. tolerantia – терпіння, витривалість) – термін, що позначає терпимість до іншого світогляду, способу життя, поведінки та звичаїв. Толерантність означає повагу, прийняття і правильне розуміння інших культур, способів вияву людської індивідуальності.

Це також визнання і прийняття іншої людини чи спільноти, шанобливе ставлення до її поглядів, способу життя, віросповідання, національності. Толерантне ставлення розглядається як соціальна цінність, що забезпечує права людини, свободу та безпеку.

У Новому Завіті ми зустрічаємо одні з перших ідей міжрасової, гендерної (за статеву ознакою), соціальної толерантності як у Європі, так і на близькому Сході: «...де нема ні грека, ні юдея, ні обрізання, ні необрізання, ні варвара, ні скіфа, ані раба, ні вільного, але все й у всьому – Христос» (Колос. 3:11). «Немає юдея, ні грека; ані раба, ані вільного; нема чоловічого роду, ні жіночого; бо в Ісусі Христі ви всі – одно» (Гал. 3:28).

У той час у суспільстві існували інші принципи: юдаїзм відділяв себе від інших релігій за національністю (а не за праведністю), римляни поділяли суспільство, зважаючи на права та свободи для вільних і рабів. У східних культурах також було прийнято розділяти в правах чоловіків і жінок, звичайно ж, на користь чоловіків. Тому звістка Христа була дуже сильною: вона урівнювала права перед Богом для представників різних релігій (у тому числі юдаїзму), різних народів і різних статей.

Толерантність не рівносильна байдужості, вона полягає в наданні іншим права жити згідно з власним світоглядом. Толерантність не акцентує на вчинках, поблажливості чи потуранні гріху. Вияв толерантності також не означає терпимості до соціальної несправедливості, відмови від своїх переконань, а також нав'язування своїх переконань іншим людям.

На жаль, цей термін сьогодні використовують не відносно толерантного сприйняття національних культур і традицій, а коли йдеться про толерантне ставлення до поганих звичок, ставих збочень, соціальної несправедливості.

Толерантність не розмиває цінності, але з-поміж інших цінностей стверджує важливість свободи, різноманітності та особистої відповідальності за вибір.

Збалансований опис біблійної толерантності дав Августин: «Загалом – єдність, у різному – свобода, і в усьому – любов».

Віктор Білоусов

Мамина любов

Питання про те, кого більше люблять батьки, хвилює кожну дитину, і дуже часто ставить у глухий кут маму і тата. Як можна пояснити дитині, що батьківської любові вистачить на всіх? Як переконали, що переживаєш за кожного як за єдиного, незалежно від того, скільки у тебе дітей? Як свою ніжність і турботу описати двома словами, так, щоб дітям було зрозуміло?

У таких ситуаціях найкраще допомагають казки або притчі. Вони ототожнюють наші почуття з матеріальним світом і наочно показують дитині всю ситуацію. Виходить просто та зрозуміло.

Щоб ваші малюки не сперечалися про те, кого ви більше любите, розкажіть їм, а краще продемонструйте таку притчу про маму.

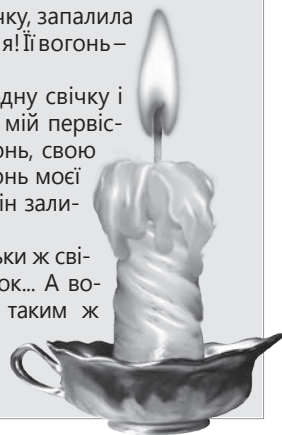
Одного разу до мами прийшли її діти, сперечаючись між собою і переконуючи, що кожен з них має рацію, і запитали: кого вона любить більше за всіх на світі?

Мати мовчки взяла свічку, запалила її і сказала: «Ось свічка – це я! Її вогонь – моя любов!»

Потім вона взяла ще одну свічку і запалила її від своєї. «Це мій первісток, я дала йому свій вогонь, свою любов. Хіба від цього вогонь моєї свічки став меншим? Ні, він залишився таким, як і був...»

І так вона запалила стільки ж свічок, скільки у неї було дітей... А вогонь її свічки залишався таким же великим і теплим...

Даруйте завжди дітям свою любов і ніжність!

На чому була написана Біблія?

КАМІНЬ

Прадавнім письмовим матеріалом був камінь, а інструментом для письма – різець. Перша згадка писемності у Біблії пов'язана з розповіддю про Десять Заповідей, висічених на камені.

НАВОСКОВАНІ ДОЩЕЧКИ

Дощечки для листа виготовлялися з дерева, або слонової кістки, і покривалися шаром воску. Ними користувалися ассирійці, греки та римляни. Іноді дві дощечки з'єднували за допомогою петель. Знаряддям для письма служила загострена паличка.

ГЛИНЯНІ ТАБЛИЧКИ

Вавилоняни для письма використовували глиняні тонкі прямокутні пластини. Слова відтискали на поверхні м'якої глини тригранним стилем, а потім висушували на сонці.

Археологи знайшли цілі «бібліотеки» таких глиняних табличок. Нерідко використовували уламки битого посуду, черепки, на яких робили замітки для пам'яті, складали рахунки і навіть списки потрібних покупок. Чорнило готували з сажі, розчиненої в рослинній олії або камеді.

ПАПІРУС

Ще до епохи будівництва пірамід єгиптяни навчилися виготовляти папірус із серцевини нільського очерету, що ріс у болотистих місцях. Вологі товсті стебла укладали рядами, перпендикулярно один поверх іншого, або били калаталом, поки не виходив тонкий лист.

Потім лист висушували, і на ньому можна було писати. Папірус був дорогим, але його навчилися використовувати не один раз, змиваючи або відшкрібаючи колишні записи. Писали єгиптяни очеретяними пензликами, а чорнило виготовляли з соку рослин, настояного на декількох видах комах.

ПЕРГАМЕНТ (шкіра)

Шкіру овець, кіз, телят і антилоп сушили, шкребли й очищали, а потім розтягували і били калаталом, щоб отримати гладку рівну поверхню для листа.

Так виготовлявся матеріал, що називається пергаментом. Знаряддям для письма робили з очерету, загострюючи і розщеплюючи один кінець очеретяної палички.

Слова, слова, слова

Слова, слова, слова... Яка в них дивна сила! Одні дають життя, а інші – як могила! Слова – це серця скарб! Слова – окраса мови! Та в деяких устах вони – немов окови! Слова – насіння уст, що розвиває вітер. Летять у білий світ одні, неначе квіти, А інші, як бур'ян, в серцях людей зростають. Спитаємо себе: а що ж я розсіваю? В молитві та в псалмах, у лагідному слові, У пісні, що дзвенить, і в ніжній колисковій, У Слові Божому, в дитячих молитвах – Цвітуть сади любові на устах. Щоб менше бур'яну було у цьому світі, До Слова Божого ви навертайтеся, діти! Бо наш Отець попалить весь бур'ян, Повік не промине лише любові сад.

Ольга Паньків

Дорогами християнства ЗАРОДЖЕННЯ ХРИСТИЯНСТВА НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Віталій НЕРОБА
магістр релігієзнавства,
м. Ніжин, Чернігівська обл.

Історичні та біблійні свідчення про поширення християнства серед наших предків у I ст. н. е.

ВЕЛИКЕ ДОРУЧЕННЯ

«Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам» (Матв. 28:19, 20). Це велике доручення Ісуса Христа, промовлене Ним перед вознесінням і адресоване всім Його учням. Воно передбачало поширення Благої вістки темпами геометричної прогресії.

Кожен новий учень, що прийняв Євангеліє, вважав своїм прямим обов'язком поширювати цю благу вістку усім довколишнім. Це стосується не лише тих народів, які жили на території Римської імперії – епіцентрі поширення християнства, але й населення за її межами, наприклад, на сусідній території сучасної України.

НАРОДИ НА ПІВНІЧ ВІД РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Відомо, що жителів українських просторів почали називати українцями в XVI–XVII ст. До того часу їх називали порізному, до того ж в різні періоди на цих землях мешкали різні народи. У перших століттях нашої ери тут мешкали: скіфи, сармати, гуни, анти, гети (готи), склавини, венеди, алани (роксолани), кельти (галли) та інші. У ті часи етнічна карта Європи окрім греко-римського світу складалася із трьох головних етносів: скіфів, кельтів і германців.

На початку нашої ери в Європі, за межами Римської імперії, панували два великі етноси: кельтський (у грецьких джерелах – галатський) і скіфо-сарматський.

СКІФИ

Скіфи – група народів, що мешкали в Східній Європі. Древні греки називали свою країну Скіфією. Інформація про скіфів дійшла до нас переважно з творів античних авторів і археологічних розкопок.

У перші століття нашої ери слово «скіфи» використовувалося в грецьких джерелах для найменування всіх народів, що населяли Північне Причорномор'я. У джерелах III–IV ст. н. е. «скіфами» часто називають готів (гетів), сарматів (аланів) і даків. Наприклад, Єпіфаній, єпископ Константинопольський (314–367) писав: «Скіфією древні зазвичай називають усю північну країну, де живуть готи і давни (напевно: даки)... до меж германців» [1].

У візантійських джерелах скіфами називали слов'ян, хазар і печенігів. Відомий історик М. Брайчевський зазначає: «Термін "скіф" в античній літературній традиції, як відомо, мав збірний характер. Старогрецькі автори називали тери-

торію сучасної України Скіфією, а її населення – скіфами суто за географічною ознакою, незалежно від етнічного визначення. Також так називали слов'янські племена, ще з часів Геродота, а фактично ще з найвіддаленіших епох» [2].

БІБЛІЯ ПРО ЗАРОДЖЕННЯ ХРИСТИЯНСТВА СЕРЕД СКІФІВ

Найактивніше Євангеліє Ісуса Христа проповідував серед язичників апостол Павло, якого і називали апостолом язичників. У своєму Посланні до римлян Павло пише про особистий місіонерський борг: «Я боржник перед греками і варварами, мудрими і немудримими... Бо я не соромлюся Радісної Звістки (Христа); адже вона – Божя сила на спасіння кожному, хто вірить: перше – юдеєві, а тоді – грекові» (Рим. 1:14, 16). Варто зазначити, що варварами (від грец. «бá рбарос», букв. – чужоземець, що розмовляє іншою мовою) греки, а потім і римляни називали також скіфів [3].

У книзі «Український народ і християнство» Йосафат Іваськів пише: «У Греції, під час проповіді апостола, до Христа наверталася багато вельмож, і цілком імовірно, що Павло бував у їхніх будинках. Можна припустити, що він там познайомився з нашими предками скіфами, які були рабами у грецьких вельмож, а також зі скіфами-купцями та найманими скіфськими воїнами» [4]. Як місіонер, Павло, безумовно, не лише цікавився життям скіфів, але й проповідував їм. Адже ареал скіфського народу був майже таким самим, як у Римській імперії.

Перебуваючи в римській в'язниці за поширення християнства, апостол Павло писав колегам про те, що в середовищі навісних Євангелієм людей немає розділення за соціальною або національною ознаками: «...де нема ні грека, ні юдея, ні обрізаня, ні необрізаня, ні варвара, ні скіфа, ні раба, ні вільного...» (Кол. 3:11). Це висловлювання свідчить, що серед християнських громад I ст. н. е. вже були представники перерахованих народностей, у тому числі скіфів.

Більше того, наприкінці свого життя апостол Павло стверджував, що успішно виконав Велике доручення: «...проповіддю Ісуса Христа... яка нині за наказом вічного Бога, виявлена через Писання пророків і розголошена для утвердження віри між усіма народами» (Рим. 14:24, 25). Його слова також стосуються і України, землі якої сусідили з імперією, а частина Південної України була територією, підвладною Риму.

ГРЕКО-РИМСЬКІ ІСТОРИКИ ПРО ПОШИРЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ СЕРЕД СКІФІВ

Грецькі та римські історики з давнього часу одноголосно стверджують, що Євангеліє проповідувалося і на землях Кельтії та Скіфії. Про це свідчать Євсевій Кесарійський (340), Ориген (200–258), Іполит Порсуюнський (222), Єпіфаній Кіпрський, Тертуліан, Никифор Калліст, Дорофій єпископ Тирський та ін. Так, наприклад, Єронім Стридонський (340–420) писав: «Християнство поширюється у всьому світі, так що навіть гуни читають Псалтир, а холод Скіфії палає жаром віри».

Також про раннє проникнення християнства до скіфо-сарматів і кельтів у кінці II – початку III ст. писав Тертуліан, що робить його письменна дуже цінними: «Різноманітні гальські племена та недовісні римлянам місця Британії підкорилися Христу, а також і країни сарматів, даків, германців, скіфів» [5].

Так Біблія разом із записами літописців, що жили в I–IV ст. н. е., свідчить, що істинне апостольське християнство існувало серед наших предків уже в перші віки нашої ери.

Важливо зауважити, що християнські громади за межами імперії відрізнялися від церков, які знаходилися на території, контрольованій римською владою. Головна перевага скіфських і кельтських церков до Халкідонського Собору 451 р., а потім і після нього, полягала в тому, що вони залишилися незалежними від Візантійської церкви, керованої імператорами. А цей Собор, як відомо, був спрямований на підкорення церков державній владі Візантійської імперії. Тому особливості віровчення ранніх християн на території сучасної України відрізнялися від візантійських, але про це – в наступних номерах газети.

1. Брайчевський М. Ю. Утвердження християнства на Русі. – К., 1989. – С. 15.
2. Там же. – С. 13.
3. Іваськів Й. В. Український народ і християнство: Історичний нарис. – Х., 2005. – С. 17.
4. Там же. – С. 16.
5. Латишев В. Вісті древніх письменників про Скіфію // Вісник древньої історії. – М.–Л., 1948. – № 3 (25).

ТЕЛЕКАНАЛ НАДІЯ

www.hope.ua

Позитивне телебачення для всієї родини

ТВ - програма*	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
НЕДІЛЯ	00:00 Богослужение в храме на Подоле	00:00 Поспілкуймося	00:00 Вісті надії	00:00 Модная книга	00:00 Поспілкуймося	00:00 Богослужение в храме на Подоле
00:30 Так промовляє Біблія	01:00 Музична скринька	01:00 Є проблема	00:25 5 хвилин для вічності	00:20 5 хвилин для вічності	01:00 Є проблема	01:00 Біблія продовжує говорити
00:30 Євангеліє в сучасному світі	01:30 Хочу Вас спробувати	01:30 Дорогами християнства	00:30 Дорогами християнства	00:30 Под абажуром	01:30 Под абажуром	01:30 ...єсть Любов
01:00 ...єсть Любов	02:00 Роджені заново	02:00 Тора. Пророки. Писання	00:30 Вдохновение	01:00 Непростое состояние	02:00 Открытая книга	02:00 Предсказания древности
01:30 Контрасты души	02:20 Духовный дом	02:30 Принято считать	01:00 Открытый разговор	01:30 В начале было Слово	03:00 ...єсть Любов	03:00 Тайна жизни
02:00 Дорогами християнства	02:30 Открытый разговор	02:50 Духовный дом	01:30 Открытый разговор	02:00 Открытый разговор	03:30 Духовный дом	03:40 Мамини секреты
02:30 Поспілкуймося	03:00 ...єсть Любов	03:00 Открытый разговор	02:00 ДИАГНОЗ: здоровье	02:30 Тайна жизни	03:40 Роджені заново	04:00 Богослужіння у Львові
03:30 Вознесіння колісниці спасіння	03:30 Лицом к лицу	03:30 Контрасты души	03:10 Модная книга	03:30 ДИАГНОЗ: здоровье	04:00 Так промовляє Біблія	04:30 В начале было Слово
04:00 Под абажуром	04:00 Сила Одного	04:00 В начале было Слово	04:00 Контрасты души	04:00 Контрасты души	04:30 Сила Одного	05:00 ...єсть Любов
04:30 Вдохновение	04:30 Открытая книга	04:30 Лицом к лицу	04:30 Лицом к лицу	05:00 Открытый разговор	05:00 Вознесіння колісниці спасіння	05:30 Євангеліє в сучасному світі
05:00 Открытый разговор	05:00 Контрасты души	05:10 Роджені заново	05:00 Открытый разговор	05:30 Вкус здоровья	05:30 Счастье вопреки всему	06:00 Модная книга
05:30 Духовный дом	05:30 В поисках истины	05:30 Непростое состояние	05:30 Дорогами християнства	05:40 Богослужение в храме на Подоле	06:20 Ваша думка	06:30 Біблія продовжує говорити
05:40 Роджені заново	06:00 Вісті надії	06:00 В поисках истины	06:00 Предсказания древности	07:00 Ранок Надії	06:30 Вісті надії	07:00 Хочу Вас спробувати
06:00 Вкус здоровья	06:30 Біблія продовжує говорити	06:30 Євангеліє в сучасному світі	06:00 Предсказания древности	07:00 Ранок Надії	06:50 Біблія, як вона є	07:30 Дорогами християнства
06:20 Біблія, як вона є	07:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	07:50 5 хвилин для вічності	07:00 Ранок Надії	08:00 В поисках истины
06:30 Хочу Вас спробувати	07:50 5 хвилин для вічності	08:00 Счастье вопреки всему	07:50 5 хвилин для вічності	08:00 Непростое состояние	07:50 5 хвилин для вічності	08:30 Так промовляє Біблія
07:00 ...єсть Любов	08:00 Вкус здоровья	08:50 Ваша думка	08:00 Є проблема	08:30 Хочу Вас спробувати	08:00 ...єсть Любов	09:00 Выход поруч
07:30 Вознесіння колісниці спасіння	08:20 Ваша думка	09:00 Ранок Надії	08:30 Хочу Вас спробувати	09:00 Вдохновение	08:30 Открытый разговор	09:20 5 хвилин для вічності
08:00 Сила Одного	08:30 ДИАГНОЗ: здоровье	11:50 5 хвилин для вічності	09:00 Ранок Надії	10:00 Так промовляє Біблія	09:00 Ранок Надії	09:30 Богослужіння у Львові
08:30 Дружболандія	09:00 Ранок Надії	12:00 Вісті надії	09:50 5 хвилин для вічності	10:30 ДИАГНОЗ: здоровье	09:50 5 хвилин для вічності	10:00 Познаєм істину
09:00 Выход рядом	09:50 5 хвилин для вічності	12:30 Так промовляє Біблія	10:00 Модная книга	11:00 Ранок Надії	10:30 Тайна жизни	10:50 Ваша думка
09:25 5 хвилин для вічності	10:00 Поспілкуймося	13:00 Открытая книга	10:30 Страницы для души	11:00 Ранок Надії	11:00 Ранок Надії	11:00 Вдохновение
09:30 Страницы для души	10:30 ДИАГНОЗ: здоровье	13:30 Модная книга	10:50 Біблія, як вона є	11:50 5 хвилин для вічності	12:00 Готовим вместе	11:30 Богослужение в храме на Подоле
09:45 Вкус здоровья	11:00 Совети и мнения	14:00 Лицом к лицу	11:00 Ранок Надії	12:00 Музична скринька	12:10 Десять заповедей	12:50 5 хвилин для вічності
10:00 Мамини секреты	11:50 5 хвилин для вічності	14:30 Хочу Вас спробувати	11:50 5 хвилин для вічності	12:30 Счастье вопреки всему	12:30 Євангеліє в сучасному світі	13:00 Познавая непостижимое
10:10 Совети и мнения	12:00 Лицом к лицу	15:00 Познаєм істину	12:00 Богослужение в храме на Подоле	13:20 Ваша думка	13:00 Тайна жизни	13:30 Є проблема
10:30 ДИАГНОЗ: здоровье	13:00 Контрасты души	16:00 ДІТЯЧИЙ ЧАС	13:00 В поисках истины	13:30 ...єсть Любов	13:40 Выход рядом	14:00 Євангеліє в сучасному світі
11:00 Біблія продовжує говорити	13:30 Є проблема	16:20 В гостях у Добрячка	13:30 Непростое состояние	14:00 Хочу Вас спробувати	14:00 Лицом к лицу	14:00 Лицом к лицу
11:30 Готовим вместе	14:00 Принято считать	16:40 Детская страничка	14:00 Познавая непостижимое	14:30 ДИАГНОЗ: здоровье	14:30 Вознесіння колісниці спасіння	14:30 Музична скринька
11:40 Принято считать	14:20 Духовный дом	17:30 Вдохновение	14:30 Музична скринька	15:00 Предсказания древности	15:00 Поспілкуймося	15:00 Богослужение в храме на Подоле
12:00 Богослужение в храме на Подоле	14:30 Сила Одного	17:30 Вознесіння колісниці спасіння	15:00 Роджені заново	16:00 ДІТЯЧИЙ ЧАС	16:00 Малювати	16:20 Детская страничка
13:20 Ваша думка	15:00 Выход поруч	18:00 Выход рядом	15:50 Мамини секреты	16:35 Дружболандія	16:40 Мастерская	16:40 Дружболандія
13:30 Вісті надії	15:40 Десять заповедей	18:30 Біблія продовжує говорити	16:00 Малювати	17:00 Вісті надії	17:00 Вісті надії	17:00 ...єсть Любов
13:50 5 хвилин для вічності	16:00 Чудесный магазин	19:00 Предсказания древности	16:20 В гостях у Добрячка	17:20 5 хвилин для вічності	17:00 Вдохновение	17:30 Тайна жизни
14:00 Богослужіння у Львові	16:30 В гостях у Добрячка	20:00 Так говорит Библия	16:40 Мастерская	17:30 Вкус здоровья	17:30 Мамини секреты	18:10 Принято считать
14:30 Музична скринька	16:45 Дружболандія	20:30 Модная книга	17:00 Открытый разговор	17:45 Готовим вместе	17:45 Принято считать	18:30 Непростое состояние
15:00 Открытая книга	17:00 Познавая непостижимое	21:00 Дорогами християнства	17:30 Є проблема	18:00 Богослужение в храме на Подоле	18:00 Богослужіння у Львові	19:00 Модная книга
15:30 Непростое состояние	17:30 Євангеліє в сучасному світі	21:30 Музична скринька	18:00 ...єсть Любов	18:30 В поисках истины	18:30 В поисках истины	19:20 5 хвилин для вічності
16:00 Малювати	18:00 Богослужіння у Львові	22:00 ...єсть Любов	19:00 Поспілкуймося	19:00 Сила Одного	19:00 Ваша думка	19:30 Дорогами християнства
16:20 В гостях у Добрячка	18:30 ДИАГНОЗ: здоровье	22:30 Євангеліє в сучасному світі	20:00 Сила Одного	19:20 Тайна жизни	19:15 Выход поруч	20:00 Счастье вопреки всему
16:40 Мастерская	19:00 В поисках истины	23:00 Богослужіння у Львові	20:30 5 хвилин для вічності	20:00 ...єсть Любов	19:30 Є проблема	20:50 Ваша думка
17:00 Счастье вопреки всему	19:30 Непростое состояние	23:30 Принято считать	21:00 Вісті надії	20:30 Совети и мнения	20:00 Познаєм істину	21:00 Так говорит Библия
17:50 Ваша думка	20:00 Познаєм істину	23:30 Под абажуром	21:30 Біблія, як вона є	20:50 Вечірні історії	20:50 Вечірні історії	21:30 Под абажуром
18:00 Модная книга	20:50 Вечірні історії	23:50 Под абажуром	22:00 Непростое состояние	21:00 Модная книга	21:00 Біблія продовжує говорити	21:30 Музична скринька
18:20 5 хвилин для вічності	21:00 Хочу Вас спробувати		22:30 Выход рядом	21:30 Страницы для души	21:30 Музична скринька	22:00 Совети и мнения
18:30 Познавая непостижимое	21:30 Вдохновение		23:00 В начале было Слово	22:00 Счастье вопреки всему	22:00 Познавая непостижимое	22:20 Духовный дом
19:00 Поспілкуймося	22:00 Богослужение в храме на Подоле		23:30 Принято считать	22:50 5 хвилин для вічності	22:30 Тора. Пророки. Писання	22:30 Страницы для души
20:00 ...єсть Любов	23:00 Познаєм істину		23:50 Духовный дом	23:00 Богослужение в храме на Подоле	23:00 ...єсть Любов	22:45 Люди и судьбы
20:30 Є проблема	23:50 Біблія, як вона є				23:30 Вісті надії	23:00 Лицом к лицу
21:00 Вісті надії					23:50 5 хвилин для вічності	23:30 Біблія, як вона є
21:20 Біблія, як вона є						
21:30 Сила Одного						
22:00 Выход поруч						
22:20 Ваша думка						
22:30 Тайна жизни						
23:10 Совети и мнения						
23:30 Тора. Пророки. Писання						

*ТВ-програма першого тижня вересня (01.09.2013 - 07.09.2013). Телеканал залишає за собою право внесення змін в ТВ-програми.

АНОНС

Дивіться у вересні

Храмовые праздники

ДРЕВНЯЯ МИСТИКА ИЛИ ИСПОЛНИВШЕЕСЯ ПРОРОЧЕСТВО?

У цій унікальній програмі ви не тільки почуєте, але і побачите багато нового про біблійні свята. Ви познайомитеся, як ці свята відзначалися в давнину, а також дізнаєтеся, яке значення вони мають для сучасного християнства.

Пн. - 08:00; Вт. - 19:00; Чв. - 15:00

Ведучий: Олександр Болотніков

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Nadiya TV
Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх.д.
Частота прийому: 12.284 МГц
Поляризація: V, FEC 3/4
Швидкість потоку: 27.500 Mbit / c

ЦІЛОДОБОВО

Дивіться програми телеканалу в мережі Інтернет

24 години на добу

7 днів на тиждень на сайті

www.hope.ua

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80
(093) 50-157-80
(066) 707-00-05
(098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line
на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції, побажання, зауваження
присилайте на адресу:

✉ contact@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

S hope_channel_ukraine

Замовити диски або безкоштовний
каталог відеопродукції
Ви можете за адресами:

zakaz@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами гарячої лінії

Диски

Возрождение и преобразование

Ми будемо зустрічатися з керівниками Всесвітньої Церкви і натхненними проповідниками, щоб отримати відповідь на одне з найбільш нагальних питань: «Що означає мати відроджені або оновлені стосунки з Ісусом Христом?»

Мова: російська

*пожертвування

Диагноз: здоровье. Гипертония

Є багато видів лікування гіпертонії. Як серед усього цього переліку вибрати найефективніший і безпечний для себе, пояснить кандидат медичних наук Л.Д. Колобанова.

Мова: російська

*пожертвування

Розбита чашка

Ми, діти, зібралися навколо столу й дивилися, як наші батьки обережно відкривали картонну коробку з новим чайним сервізом. Мама дбайливо розгортала кожен предмет: чашку, блюдце, молочник, цукорницю і, нарешті, чайник. Я пам'ятаю, як ми були схвильовані! Охаючи і ахаючи, ми ніжно торкалися до тендітного посуду. Для нас це був найбільш вишуканий і гарний фарфор у світі.

Спочатку новим чайним сервізом користувалися тільки тоді, коли приймали гостей. Одного разу, коли гості пішли, мама попросила мене зібрати й помити посуд. Я обережно принесла його на кухню, але під час миття чашка раптом вислизнула з моїх рук, впала на підлогу та розбилася. Я з жахом дивилася на осколки. Тремтячими руками я намагалася скласти їх разом. Це було схоже на спроби зібрати пролиту на землю воду. Охоплена страхом, я боролася зі спокусою закопати розбиті шматки. «Ніхто не вчинив би по-іншому», – так говорив мені спокусник. Але мене навчили завжди говорити правду, незалежно від наслідків. Тримавши розбиту чашку в руках, я нерівною ходою боязко наблизилася до мами. Їй достатньо було одного погляду, щоб здогадатися про горе і страх, які я мовчки переживала. «Нічого, – сказала вона. – Що б робили робітники на фабриках, якби ніхто не бив посуд? Вони б померли з голоду».

В одну мить мої побоювання розвіялися. Моє серце тріпотіло, і любов до мами сповнила все моє єство. Я й досі зберігаю цукорницю з того сервізу. Дивлячись на неї, я згадую мамині слова та розбиту чашку. Ми не завжди можемо передбачити, якою буде реакція наших земних батьків на нашу недбайливість або негарні вчинки. Я очікувала, що мене покарають або вилають за таку недбалість. Але Бог завжди простить нас, якщо ми сповідуємо свої гріхи. Наша недбалість може мати наслідки, але Він неодмінно прощає.

Бірол К. Крісто

Я щасливий...

Мені доводилося бачити безліч людей і речей, які роблять їх щасливими. Мені доводилося чути приємні, захопливі слова, які викликали в мене бурю позитивних емоцій, щиру усмішку та невимушений сміх. У своїх мріях мені доводилося літати високо у небесах. І цей політ окриляв мене, перетворював на спритного сокола, який подолав свої безхмарні вершини. Я роблю все можливе, щоб зберегти щастя, яке в мене є...

Я щасливий, коли бачу, як закохані пари, тримаючись за руку, звеличують своє кохання і несуть свої взаємні почуття через усе своє життя.

Я щасливий, коли бачу маленьку здорову дівчинку, яка грається у пісочниці і усміхається. Її щирий сміх кращий за всі ліки.

Я щасливий, коли бачу стареньку бабусю, яка переходить дорогу. А поряд із нею йде моло-

Подарунок від Господа

**«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода!»
(Псал. 127:3).**

Ольга прокинулася в гарному настрої, хоч водночас відчувала й тривогу. Сьогдні друзі їхньої сім'ї, які від'їжджали на кілька днів, мали привезти їй свого сина – дворічного хлопчика, щоб вона доглянула його, поки вони будуть у від'їзді. Ольга анітрохи не вагалася, чи погоджуватися їй. Вона навіть не думала, чи матиме час. І все тому, що в неї не було дітей. Ось уже десять років, як вона заміжня, але дитини все не було. Не лишалося навіть надії.

У призначений час їй привезли дитину. Його батьки прожили разом три роки, дитина у них народилася відразу ж. А Ольга все запитувала себе: «Чому у них виходить, а у нас – ні? Господи, чому одним – все, а іншим – нічого?»

Що це був за хлопчик! Просто диво! Їй подобалося, як він дивиться на неї своїми оченятами, як він щось белькоче по-своєму, як грається, сидючи на підлозі й обклавшись іграшками, і навіть як плаче. Присутність дитини вселяла в неї якийсь трепет. Вона притискала її до себе, купала, годувала, і в душі її народжувалося нове почуття, досі їй невідоме, але таке бажане – почуття материнства. Коли вона гуляла на вулиці з дитиною і її запитували: «Це твоя дитина?» – вона з хвилюванням усміхалася й казала: «Моя».

Дні промайнули напрочуд швидко, і вона зі страхом чекала, що ось-ось повернуться батьки й заберуть дитину, яку вона так полюбила. Рап-

том саянула думка: «А що коли не повернути? Якщо втекти далеко-далеко, туди, де не знайдуть... І тоді хлопчик назавжди залишиться зі мною, буде мій, тільки мій, і ніхто не зможе забрати його у мене!»

Думки кружляли хороводом: знала вона й місце, де могла б сховатися так, що не знайдуть; були і кошти, для того щоб прожити якийсь час, поки вона не підшукає собі роботу. Це і багато іншого вона передумала за двадцять хвилин. Ольга навіть спіймала себе на думці, що вже збирає у валізу речі, які знадобляться попервах. Утім інша тривога, інша печаль почала сповнювати її серце. «А як же ця молода пара, батьки хлопчика? Адже їхнє серце буде розбите!» Проте інший голос наче говорив: «У них ще буде дитина, і може, навіть не одна, а в тебе...»

Тривожні думки змусили її глибше вдивитися в себе: «Ну що ж я?! Невже я зовсім втратила віру в свого Спасителя? – думала вона. – Адже Він може, Він все може! Він може дати мені дітей! Але якщо Він може, чому не дає?»

Коли батьки хлопчика повернулися, Ольга віддала їм дитину та сказала, що вони прекрасно провели час. А трохи пізніше зізналася, які думки кружляли в її голові.

Через кілька днів після описаних подій Ольга відчула себе зле. У жіночій консультації вона дізналася, що вагітна. Проте лікар попередив: вона має такі серйозні порушення, що народжувати їй категорично заборонено і слід негайно позбутися дитини. Та Ольга з диво-

**«То благословляючи,
Я поблагословлю тебе, і
розмножуючи, розмножу
потомство твоє...
І всі народи землі бу-
дуть потомством
твоїм благословляти
себе через те, що послу-
хався ти Мого голосу»
(Бут. 22:17, 18).**

вижною упевненістю заявила: «Я буду народжувати!»

Лікар глянув на неї осудливо й пояснив, що дитина швидше за все народиться з якою-небудь серйозною патологією і вона теж піддає себе серйозній небезпеці. Навіть якщо пологи пройдуть нормально, все життя їй прийдеться доглядати дитину-інваліда, у якої немає майбутнього. Але Ольга була рішучою: «Я буду народжувати». Лікар похитав головою й виписав їй направлення в лікарню. Там вона проходила всі необхідні процедури, пила всі ліки й таблетки, які їй призначили. Жінка робила все для того, щоб її мрія стала реальною. Вона вірила, що настане час – і вона буде тримати на руках маленьку живу грудочку. Дитину, її дитину!

Ольга зовсім не розумілася на ліках і пила все, що їй приносила медсестра, поки одного разу не виявила, що серед цієї купи таблеток були ті, що викликають передчасні пологи! Того ж дня вона втекла з лікарні. Її переконували повернутися. Лікар приїжджав до неї додому і ще раз умовляв її перервати вагітність, бо її випадок був безнадійним. Але вона відмовилася. «Господь може здійснити й неможливе, і я вірю в Його велику силу!»

Ольга народила здорового малюка без будь-яких ознак відхилення. І сьогдні у неї троє дітей, міцні хлопці віком дванадцяти, семи і двох років. І щоразу, коли у когось виникають схожі проблеми, Ольга йде до цих людей, щоб поділитися своїм досвідом і підтримати їх у вірі.

дий юнак, обережно тримаючи її під руку.

І я у своєму інвалідному візку, незважаючи ні на що, усміхаюся життю. Так, я інвалід. Однієї миті моє життя перетворилося на пекло. Я не хотів жити, відчувати, бачити та чути. Моє життя без ніг здавалося мені абсурдом. Того злочасного дня автомобільна аварія вирвала в мене з грудей останню надію та віру в краще майбутнє. Я помирав, ще будучи живим...

...Та я не здався. Я кожного дня знаходив у собі сили боротися за себе, за своє місце серед людей. Я не міг вести звичайний спосіб життя, але мав терпіння. Я терпляче чекав, коли у моєму серці загоїться страшна рана від недавніх подій. Я надіявся, що знову усміхатимуся і радіти му новому дню...

І я дочекався... Сьогодні я щасливий, бо, дивлячись на закохані пари, згадую кохану дружину, яка вірила в мене і полюбила ще раз таким, яким я є зараз.

Вона завжди підбадьорює мене і щодня чекає мене з прогулянки зі смачною вечерєю. Це, мабуть, і є справжнє кохання до глибокої старості.

Я щасливий, бо мій син не розгубився і не злякався свого нового тата, а, навпаки, допомагає мені боротися з усіма перешкодами, які трапляються на моєму шляху щодня. Я горджуся своїм сином.

Я щасливий, бо моя мати молиться Богу за моє здоров'я. Я безмежно вдячний їй за вірну материнську любов...

І, незважаючи ні на що, я всміхатимуся усім: людям, які відчиняють переді мною двері магазину, пасажиром, які щиро пропонують свою допомогу в транспорті. Я радію співу пташок, зоряному небу та кожному новому дню. І навіть якщо він буде важчим за попередній, я знаю, що щастя у мене є. І воно – від Бога!

Оксана Томаляк

40 км

без бензину

Роджер Морньє

**«Нехай же подяку
складуть Господеві
за милість Його та
за чуда Його сином
людським!»**

(Пс. 107:8).

Це сталося взимку, в січні. Я тоді працював продавцем, і о 9 години вечора у мене була призначена зустріч із будівельним підрядником, який мешкав біля сільської дороги приблизно за сім кілометрів на захід від Кастиля, штат Нью-Йорк. Наш будинок знаходився в Кур'єрсі, що за дванадцять кілометрів північніше Аркади. Мені порадили не їхати в об'їзд, а зрізати відстань дорогою через степ, запевнивши, що так я заощаджу час. Та, на жаль, я тричі збивався з дороги через часті перехрестя і повертав не в той бік. Я змушений був зупинитися й питати у місцевих фермерів, як мені їхати далі. Зрештою я запізнився майже на годину.

Я вирішив, що краще буде заправити авто потім у Кастилі. Ми розговорилися про наші справи, і час промайнув непомітно. Коли я закінчив виписувати замовлення і зібрався їхати, було вже за північ. Я зовсім забув про те, що мені треба заправити авто. Підрядник порадив мені зекономити час і не їхати в Кастиль, щоб потім потрапити на Шосе 39 – одну з головних автострад у штаті, якою я міг дістатися додому. Замість цього він запропонував мені проїхати п'ять кілометрів на захід від його будинку, а потім повернути ліворуч, щоб відразу виїхати на Шосе 39.

Мені не хотілося їхати цим маршрутом, але підрядник запевнив, що я не промину поворот, оскільки на цьому перехресті встановлено величезний вказівний знак. Коли я вийшов на ганок, в обличчя мені вдарив холодний вітер. Підрядник подивився на термометр і повідомив, що на вулиці двадцять градусів морозу.

Розпрощавшись з ним, я поїхав. Через сильний холод мені довелося довго розігрівати машину. Я проїхав приблизно вісім кілометрів, як раптом мотор почав глухнути. Поглянувши на лічильник

бензину, я зрозумів, що бак порожній. Я жажнувся, коли згадав, що остання ферма, яку я проїхав, знаходиться на відстані близько двох кілометрів.

Я уявив себе на лікарняному ліжку з ампутованими пальцями ніг. У сімнадцятирічному віці я відморозив собі пальці на ногах у Північному Квебеку, коли температура опускалася нижче сорока градусів. Тоді я пробув у лікарні п'ять місяців. Пальці на ногах почорніли. Мені зробили кілька операцій, нарожували шкіру. Виписуючи, хірург, який оперував мене, сказав, що мені більше не слід жити у місцях з холодним кліматом. Він уважав, що мої ноги можуть швидко замерзнути на холоді, і тоді єдиним виходом для мене буде ампутація.

І тепер я в страху вигукнув: «Дорогий Ісусе, допоможи!» До цього багато разів, коли я мало не гинув, то волав про допомогу, і Ісус ніколи не підводив мене. Однак тепер машина дедалі сповільнювала рух.

«Вибач мене, Господи, за те, що я так панікую, адже Ти ніколи не підводив мене, – подумки звернувся я до Христа. – Я знаю, що для Тебе немає нічого неможливого. Дорогий Ісусе, нехай Дух Божий, що керує атомами, заправить цю машину, щоб вона безперешкодно довезла мене додому. Будь ласка, я дуже прошу Тебе про це і заздалегідь дякую за Твою допомогу».

Враження було таке, наче хтось підштовхнув мою машину ззаду, і вона рвонула вперед. Мотор заревів, набираючи оберти. Стрілка спідометра повзла вгору, і коли вона сягнула граничної швидкості, я змушений був відпустити педаль газу, бо машина продовжувала нестися вперед. До цього я жодного разу не міг заїхати на Орлину гору без перемикання на низьку швидкість, але тепер машина злетіла на неї на найвищій швидкості.

У невимовному захваті я прославив Господа за Його силу.

Я почав читати напам'ять біблійні вірші: «Дякуйте Господу, добрий-бо Він, бо навіки Його милосердя! Хай так скажуть ті всі, що Господь урятував їх, що визволив їх з руки ворога... Нехай же подяку складуть Господеві за милість, та за чуда Його сином людським!» (Псал. 107:1, 2, 8).

Я славив Господа всім серцем, радісно вигукував і відчув цілковиту принадність слів Псал. 105:1–5: «Дякуйте Господу, кличте ім'я Його, серед народів звічайте про чини Його! Співайте Йому, грайте Йому, говоріть про всі чуда Його. Хваліться святим Його Іменням, хай тішитиме серце шукаючих Господа! Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди шукайте! Пам'ятайте про чуда Його, які Він учинив, про ознаки Його та про присуди уст Його».

Коли я звернувся на під'їзду дороги, що веде до мого дому, машина зупинилася. Вона не доїхала до гаража. Вимкнувши зчеплення, я поклався до будинку і на подив виявив, що в кухні світиться.

Прокинувшись близько опівночі, Хільда побачила, що я ще не повернувся, стала на коліна й почала молитися Богу, щоб Він змилосердився наді мною і зберіг мене. Коли я увійшов, вона зрозуміла, що сталося щось важливе та дивовижне. «Ти виглядаєш схвилованим. Гарні новини?»

Я розповів їй про те, як Дух Божий привів мене додому, долаючи відстань 40 км, хоч бак був порожнім. Ми майже годину дякували Богові в молитві, а потім лягли в ліжку, але не могли заснути до самого ранку і все обговорювали те, що зі мною трапилося.

Вранці я спробував завести машину, але безуспішно. Ми змушені були привезти бензин із сусідньої ферми, щоб заправити автомобіль.

Прощай, чарка!

Людмила потрапила в інтернат ще маленькою. Їй не раз пророкували смерть під парканом. Але вона вижила. Ось її історія, записана нею самою.

Я вихованка дитячого будинку. Змалку відчувала себе нікому не потрібною. Після закінчення школи працювала двірником, прибиральницею, кухарем, офіціанткою тощо. На роботі у сфері торгівлі якимось непомітно для себе самої після зміни почала випивати по чарці з друзями. Так поступово я потрапила в тенета алкоголю. Коли я це зрозуміла, то жажнулася, мені стало страшно за своє майбутнє. Я зрозуміла, що всьому кінець. Я шукала вихід із цього безнадійного становища і не знаходила.

Іноді я думала про Бога, але нічого про Нього не знала. Часто після «чарочки» я перебувала в такому несамовитому стані, що навіть валялася на вулицях. Потім, коли я притомніла, плакала й думала: «Боже мій! Хто б допоміг мені позбутися цього страшного рабства!» Проте ніхто не міг мені зарадити. Я гинула і духовно, і фізично. У найстрашніші хвилини мого життя (а їх було багато) я подумки молилася Богу. Одного разу, пам'ятаю, я, п'яна, на колінах молила Господа про спасіння вночі біля церкви. У мене заплітався язик, але думки були тверезі. Я не хотіла гинути. Я хотіла кохати й бути коханою...

Звичайно, я була впевнена, що мене ніхто не любить і що я нікому не потрібна. І ось так сталося, що я вийшла заміж за фіна. Проте, коли приїхала до Фінляндії, почала пити і там, разом зі своїм чоловіком. Після цього ми, звісно ж, сварилися, билися, обзивали один одного тощо. Мені було дуже погано. Не було ні роботи, ні друзів, ні грошей, ні будинку. Я почала замислюватися про самогубство. Мені набридло так жити. Мене не задовольняло це брудне земне життя. Мені набридло боротися й постійно відчувати своє безсилля і безпорадність. Я не могла сама себе змінити! Хоч намагалася: бігала вранці, обливалася крижаною водою тощо. Та все це тривало недовго; потім наставало безсилля і розчарування. Алкоголь душив і вбивав мене. Я ніколи не забуду тих тортур, які я відчувала вранці з похмілля. О, це страшно! Справжнісінькі катування! Кому потрібно, щоб я так мучилася? Чому це діється саме зі мною? Навіщо я взагалі народилася? Де вихід?

І, слава Богу, вихід знайшовся! Ні, ніякого зримого дива відразу не сталося. Я просто почала читати Біблію. І ось у Євангелії від Івана я прочитала: «Бо так Бог полюбив світ, що дав [Свого] Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Я зрозуміла, що я – грішниця, що є Бог, який створив небо і землю, і мене. Я усвідомила, що гріх є причиною всіх моїх нещастя, і розплакалася. Того дня я плакала так, як плачуть, напевно, тільки в дитинстві. Я просто просила у Бога прощення й вихід. І раптом відчула, що отримала це! Мені стало легко-легко! Я схопила Біблію і почала цілувати її – адже саме через неї мені відкрився мій Спаситель. Я притискала її до серця, наче хотіла виликувати його. І виликувала! Бог спас мене від пияцтва, куріння, від усяких моїх поганих звичок. Я відчула, що прощена, що можу жити вічно.

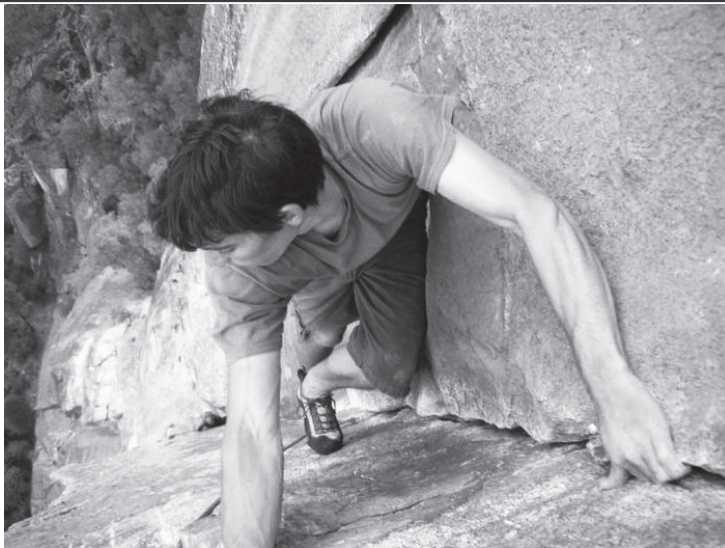
Відтоді я присвятила своє життя служінню. Вважаю, що кожна людина, якій важко, має отримати Біблію. За ті гроші, що я витратила раніше на горілку та сигарети, я купувала Біблії, а в газети подавала оголошення про те, що надішлю цю Книгу всім бажаючим.

Не скаржтеся

Не скаржтеся на труднощі і перешкоди, які зустрічаються на життєвому шляху. Саме вони дозволяють нам іти вперед. Чому кораблі можуть плавати по воді, а літаки – літати в повітрі? Тому що вода й повітря надають опір руху. Неможливо просуватися, якщо немає опору матерії руху.

Перешкоди, труднощі – невід'ємна частина нашого буття, і ми повинні навчитися використовувати це, щоб іти вперед.

Коли ми піднімаємося на гору, то чіпляємося за будь-які нерівності, щоб дертися вгору. Чому ж ми хочемо, щоб життя наше було гладким, без усякої шаршавості? Це щастя, що наше життя сповнене злетів і падінь, завдяки цьому ми живемо. А інакше нам не буде за що зачепитися при підйомі, і ми скотимося донизу. Той, хто бажає легкого життя, не усвідомлює, що біда не за горами.

Матти Тереза

Отрута в серці

Колись давно жила в одному селі дівчина. За древньослов'янським звичаєм після весілля вона перейшла жити у будинок свого чоловіка. Проте молодій невістці зі свекрухою було дуже незатишно. Та її постійно повчала й у всьому докоряла.

Якось уранці пішла молода жінка до знахаря, що жив на околиці лісу.

– Що привело тебе до мене, красуне? Може чоловіка хочеш приворожити? – запитав дід.

– Ніхто мені не потрібний, я чоловіка свого люблю, але з його матір'ю жити не під силу.

– Що ж ти від мене хочеш?

– Прошу тебе, допоможи мені. Дай мені отрути, щоб отруїти її.

– Чи на цьому щастя своє побудуєш, молодичко? Ну, гаразд. Шкода мені тебе. Дам я тобі зілля. Щоранку заварюватимеш його і поїтимеш цим чаєм матір свого чоловіка. Та тільки порада у мене для тебе є.

– Яка? Говори, все виконаю, аби скоріше позбавитися цієї змії.

– У селі в нас чутки швидко розносяться. Запідозрять тебе. Так от, щоб цього не сталося, зміни своє ставлення до свекрухи. Стань лагідною, привітною, усміхайся. Недовго доведеться тобі мучитися.

Так і поступила жінка. Ще тільки півні проспівали, а вона встає, хліб вимішує, піч топить, кашу готує, зілля отруйне свекрусі заварює. І лагідно так запрошує її покуштувати диво-чаю. Мамою зве, слухається у всьому. Чоловік не натішиться: як рідні стали мати і дружина. Свекруха ж до невістки як до доньки рідної і так з любов'ю щиро відповідає. Поспішає вона знову до знахаря, кидається до ніг його зі сльозами:

– Дідуся, благодаю тебе. Адже ти все можеш. Дай протиотруту. Надто багато чаю заварила я свекрусі своїй. Помре. А вона ж матір'ю дбайливою мені стала.

– Мила моя, заспокойся. Я дав тобі ароматні трави, з яких ти варила для свекрухи смачний і корисний чай. Отрута ж була в твоєму серці, але з Божою допомогою ти її позбулася.

Робота над помилками

Увагоні поїзда дівчинка щось старанно пише в зошиті. Мама запитує у неї:

– Що ти пишеш, доню?

– Я описую місця, які бачу з вікна. Можеш почитати, матусю, – відповідає дочка.

Мама читає написане і високо піднімає брови:

– Як гарно ти написала, мені сподобалося... Але у тебе в словах стільки помилок, донечко!

– Ой, мамо! – вигукує дівчинка. – Тут поїзд якийсь не такий! Він так хитає, що дуже важко писати правильно, – виправдовуючись, відповіла дівчинка.

Якщо вам раптом зробили зауваження, не шукайте відразу виправдання в обставинах, у вчинках інших людей. Не ображайтеся! Зупиніться на мить, задумайтесь, спокійно проаналізуйте свої дії. Можливо, вам просто бажать добра...

Вибравши такий шлях, ви ніколи не помилитеся!

Важливіше за дихання: близькість у шлюбі

Підготувала
Аліна Левандовська

Продовження.
Початок читайте
в № 8

Іншою перешкодою на шляху до близькості є проживання в абсолютній різниці світах до тих пір, поки для партнерів дім не стає просто місцем ночівлі! Цей стан самотності з'являється, коли пари не докладають жодних зусиль для побудови спільного життя і кожен переслідує власні інтереси.

Ще однією серйозною перешкодою на шляху до емоційної близькості є телевізор. Я раджу, щоб у перший рік шлюбу пари утрималися від купівлі телевізора. Він щоденно краде в них кілька чудових годин, які б вони могли провести разом, спілкуючись і навчаючись поводити себе один з одним. Ви не можете віддавати і приймати, коли мозок прикутий до телевізора.

3) Розумова близькість. Пари, які вчать розвивати цей тип близькості, отримують справжнє задоволення, коли вони разом ставлять перед собою цілі й разом досягають їх.

У Рим. 12:2 ми знаходимо: «І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням [вашого] розуму, щоб ви пізнавали, що є Божя воля: добре, приємне і досконале». І воля Божа є на те, щоб у родині була близькість, але для цього потрібен тип мислення, не порушений егоїстичними пориваннями і вічним невдоволенням.

Перешкодою на шляху до близькості буває автономність мислення. Люди, які думають, що ділитися з партнером своїми думками та переживаннями означає ще більше ускладнювати стосунки, приховують те, що може принести радість іншому.

Незалежність мислення привносить відчуження в шлюб, оскільки немає спільних планів, а без спільного бачення життєвого шляху неможливий командний дух. Претензії одного з партнерів, що прийняті ним рішення – єдино можливі, також зводять нанівець близькість подружжя. Та й чи може бути інакше, якщо один з них завжди правий, а другий зводиться до рівня додатку до непогрішного розуму першого. І чим необґрунтованіші аргументи, тим частіша і сильніша словесна агресія.

І тільки обговорення – взаємне та відкрите – допоможе вирішити сімейні проблеми і згуртує родину, від чого любов тільки виграє.

4) Духовна близькість. Уявіть собі трикутник. У лівому куті чоловік, в правому – дружина, а у верхньому – Бог. Присутність Творця в трикутнику сімейного союзу – не варіант, а необхідність. Чим ближчі чоловік і дружина до Бога, тим ближчі вони один до одного.

«Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі. Він, маючи Божу природу, не вважав посяганням бути рівним Богові, але понизив Самого Себе, прийнявши образ раба, постав у подоби людини, і з вигляду був як людина...» (Филп. 2:5–7).

Духовний аспект стосується якості спілкування подружжя з Богом і один з одним в Його присутності. Конкуренція і бажання контролювати партнера – це наслідок відчуження. Не було б справжньої близькості, якби Дух Сина Божого не вдихнув життя в подружжя, яке шукає щастя. Готовність прийняти погляди іншої людини, радість від можливості забезпечити партнера всім необхідним для життя, подарувавши йому своє тіло, почуття і розум, означає виконання Закону Божого, який є любов.

Молитовний настрій, прагнення пізнати волю Божу щодо шлюбу (а це можна зробити, постійно вивчаючи Слово Боже і зіставляючи своє життя з Його святістю) веде до розвитку характеру такої якості й чистоти, що партнер, який розділяє твої ідеали, приліпиться до твоєї душі, а ти до його настільки, що ніхто не зможе вас розлучити.

Намагайтеся не припиняти стосунки тільки тому, що ви відчули спад близькості. Цей спад – лише сигнал для нового зближення одне з одним. Ось декілька порад, які допоможуть у цей період:

- Це час для гумору і хорошого настрою. Гумор сприяє зростанню близькості, запевняючи партнера, що будь-яку образу минулого дня не варто драматизувати і що є важливіші речі, якими треба збагатити життя: хороший настрій, спільне задоволення.
- У Прип. 17:22 ми читаємо про ліки, які допоможуть при будь-яких наших образах: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кістки».
- Здоровий гумор свідчить ще про дещо: «Я не можу бачити, як ти сумуєш, тому що люблю тебе, і мені подобається, як ти усміхаєшся, тому я зроблю все можливе, аби ти усміхалася(вся)!»
- Спробуйте щотижня проводити годину в серйозній бесіді. «Впродовж півгодини дружина говоритиме про себе і свої потреби в шлюбі. Хай не буде звинувачень на адресу чоловіка за те, що він не в змозі їх задовольнити. Їй потрібно зосередитися на своїх потребах, страхах і почуттях.

Її не потрібно перебивати впродовж цих тридцяти хвилин. Потім настане черга чоловіка на тих самих умовах. Після 15 хвилин стає зрозуміло, що рівень спілкування стає якісно новим, значно глибшим».

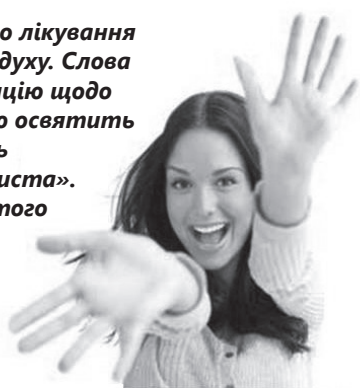
- Там, де близькість залишає бажати кращого, психологи рекомендують раз на рік від'їжджати або йти туди, де немає телевізора, книг, газет, телефонних дзвінків, що сприяє особистому спілкуванню.
- Деякі пари вже в перші години відчувають неймовірну близькість. Інші почувають себе дуже незручно і не знають, із чого починати. Деякі невдоволені і навіть сердяться, але неминуче починають розмовляти. Можливо, почнеться і сварка. Утім якщо були з'ясовані розбіжності в думках, кожен відчує більше прихильності один до одного.
- Спільна участь в драмгуртку, прочитана разом книга, відвідування концерту симфонічної музики, вечір поза домом раз на два тижні – усе це сприяє появі близькості, розвиває і збагачує життя.

БЛИЗЬКІСТЬ – ЦЕ ТЕ, ЩО ЗБЕРІГАЄ НАШУ ЗАКОХАНІСТЬ. ХІБА НЕ ЦЬОГО МИ ХОЧЕМО?

- Коли пара проводить багато часу разом, вона пише свою власну історію.
- Ніхто не досягне близькості, не заплативши за неї певну ціну. Іноді цю ціну можна виміряти стражданням і болем. Утім привілей досягнення близькості переважає страждання.
- Близькість між подружжям поглиблює та зміцнює стосунки, її відсутність перетворює їх на формальні.
- Пари, що піклуються про збереження близькості набагато здоровіші фізично та душевно від тих, чий шлюб – нескінченне суперництво один з одним.
- Зближення – це потяг всупереч недолікам, вона виражає найвищий ступінь щасливих стосунків, на які здатне подружжя.
- Подружжя зближується не для того, щоб досягти любові, а завдяки їй, тому що любов неможливо виразити без нероздільної єдності.

Справжнє зцілення передбачає набагато більше, ніж просто лікування захворювань. Це повне відновлення здоров'я тіла, розуму й духу. Слова апостола Павла в 1 Сол. 5:23 демонструють біблійну позицію щодо єдності тіла, розуму та духу: «А Сам Бог миру хай повністю освятить вас: нехай ваш дух, душа і тіло бездоганно будуть збережені в цілості до приходу нашого Господа Ісуса Христа». Утім все ж ми часто забуваємо, що формування святого характеру та освячення тісно пов'язані з нашим способом життя.

ЗЦІЛЕННЯ ХАРАКТЕРУ

Підготувала
Марина Становкіна

ЗАКОНИ ЖИТТЯ

Коротко розгляньмо, як була створена людина. У Бут. 2:7 ми читаємо, що Бог використав елементи Землі (вуглець, кисень, водень, залізо, кальцій та ін.) як складові людини. Очевидно, що ці елементи підвладні фізичним законам. Атоми об'єднуються, щоб утворити такі речовини, як цукор, жири, білки, ферменти та багато іншого; ними керують хімічні закони. Ці речовини утворюють клітини та тканини, такі як м'язи, кістки, шкіра тощо, які, зі свого боку, підпорядковуються біологічним законам. Органи (нирки) й системи (дихальна та інші) – все функціонує згідно з фізіологічними законами. Розум підпорядковується психологічним законам. Урешті-решт людина стала «храмом Святого Духа» (1 Кор. 6:19) і сама підпорядковується Божим моральним Законам. Людина була створена щасливою, здоровою і святою. Цей стан мав тривати всю вічність.

СТВОРЕНІ ЗА ПОДОБОЮ БОЖОЮ

Найпрекрасніший і найдивовижніший факт полягає в тому, що «Бог на Свій образ людину створив» (Бут. 1:27). Це перевершує всяке наше розуміння і сповнює нас захопленням і благоговінням.

Вищі здібності розуму – моральне сприйняття, судження, воля з її силою і здатністю до прийняття рішень, совість – зосереджені в лобових долях мозку. На жаль, образ Божий, святий характер Бога в нашому розумі був затьмарений гріхом. Божий План спасіння має на меті відновити в нас Його образ.

ВІДНОВЛЕННЯ ОБРАЗУ БОЖОГО

Апостол Павло закликає нас думати та відчувати, як наш Приклад – Ісус: «Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Филп. 2:5).

Сам Ісус підкреслив необхідність перебувати в тісному єднанні з Ним: «Я є Виноградна Лоза, ви – галузки. Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, той приносить рясний урожай» (Івана 15:5).

ЩО ТАКЕ ХАРАКТЕР?

Один словник дає слову «характер» таке визначення: «Сукупність основоположних психічних і моральних якостей особистості, які виявляються в тому, як вона себе поводить, у її думках і вчинках» («Румунський словник», 1975).

Зазначимо, що характер виявляється за допомогою думок, вчинків і поведінки. Ісус сказав: «За їхніми плодами впізнаєте їх» (Матв. 7:16).

Британська енциклопедія подає більш детальну інформацію, пояснюючи, що характер має дві основні складові. Інтелектуальна частина, пред-

ставлена думками, є керівною силою, а емоційна, що відповідає за почуття, – мотиваційною. Обидві разом визначають нашу поведінку.

Тепер ми можемо зрозуміти зв'язок між любов'ю до Бога та дотриманням Його Заповідей. Ісус сказав: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Івана 14:15). Заповіді нікого не спасають. Вони показують шлях, яким потрібно йти. Заповіді слід розуміти. До того ж потрібна любов як рушійна сила: «Бо любов Христа охоплює нас» (2 Кор. 5:14).

ЯК ФОРМУЄТЬСЯ ХАРАКТЕР?

Дитина не народжується зі сформованим характером. Вона з'являється на світ із вродженими навиками і схильностями, які слід розвинути або виправити протягом життя. «Характер не є справою випадку. Один вияв нестримності і один крок у хибному напрямку ще не утворюють характер. Тільки повторна дія перетворюється на звичку і формує злу або добру вдачу. Шляхетний характер виховується лише за допомогою наполегливих і невпинних зусиль шляхом множення дарованих талантів і здібностей на славу Божу» (Е. Уайт. Вісті для молоді, с. 163).

Зверніть увагу на послідовність етапів: спочатку з'являються думки та почуття. Потім вони аналізуються й узагальнюються в ідеї, приймаються рішення, шляхом залучення волі вони переходять у дії. Повторні дії формують звички, а сукупність звичок і є характер.

Божий План спасіння – це відновлення «святого» характеру – образу Божого в людині.

«Отож, хто в Христі, той нове творіння; давнє минуло, – ось постало [все] нове» (2 Кор. 5:17).

АНАТОМІЯ ХАРАКТЕРУ

Бог створив нас з п'ятьма органами чуття для контакту з нашим оточенням. Їх іноді називають «підступами до душі», тому що враження, отримані за допомогою органів чуття, породжують думки і почуття, які формують основу наших поглядів, вчинків і поведінки.

Хороші враження породжують позитивні погляди, а погані – негативні.

Саме з цього повинна починатися профілактична медицина. Стежте за враженнями, які ви отримуєте, і сценами, які ви споглядаєте. Яку музику ви слухаєте? Які книги ви читаєте? Яких друзів обираєте? Ось своєчасна порада апостола Павла: «Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

Сенсорні органи складаються зі спеціальних тканинних структур, здатних перетворити різні подразники в

малі електричні струми. Чутливі нерви проводять ці струми у відповідні ділянки мозку, де вони розшифровуються і обробляються. Наприклад, світло, що потрапляє в наші очі через рогівку та кришталік, проектується на сітківку, де чутливі нерви виробляють електричні струми. Вони проходять через кілька «станцій» до кінцевого пункту призначення – візуальної ділянки задньої частини головного мозку, де утворюють бар'єрні тривимірні віртуальні «зображення». За допомогою різних нервових зв'язків ці зображення інтерпретуються в лобових долях. У інших центрах здійснюється внесення необхідних коригувань в дихання, серцевий ритм або м'язові дії.

ЗДОРОВ'Я МОЗКУ

Основними функціями лобових долей є:

- здатність до розрізнення;
- судження (розсудливість);
- самовладання;
- сила волі.

Наша поведінка і формування характеру залежать від цих чотирьох функцій. Іншими словами, наша поведінка вдома, в школі, на роботі чи в будь-якій іншій ситуації, наша здатність управляти стресом тощо – все це залежить від здоров'я головного мозку, особливо лобових долей. Також слід згадати про імунну систему та всі інші життєво важливі функції, оскільки всі вони залежать від роботи мозку і пов'язаних з ним центрів.

Д-р Мервін Хардінг описує фактори, які негативно впливають на функції головного мозку:

- недостатнє надходження кисню;
- втома;
- переїдання чи недоїдання;
- алкоголь;
- психотропні препарати;
- деякі лекції, телевізор і музика (М. Hardinge. A. Philosophy: 138–148).

Неважко помітити, що спосіб життя в цілому – свіже повітря, регулярний відпочинок, харчування, повна відмова від стимуляторів і те, що надходить через наші органи чуття, – впливає на роботу нашого мозку і має бути предметом нашої ретельної турботи. Наш духовний ріст здійснюється з використанням тих самих анатомічних структур і фізіологічних механізмів під керівництвом Святого Духа.

«Кожна людина великою мірою має можливість зробити себе такою, якою хоче бути. Їй доступні благословення як цього життя, так і безсмертного стану. Вона може збудувати характер, котрий має велику цінність, здобуваючи нові сили на кожному кроці. Вона може щодня зростати в пізнанні мудрості, зазнаючи нових радощів у міру свого просування вперед, додаючи чесно-ту до чесноти, благодать до благодаті.

Божий шедевр

Уявіть своє життя, як витвір мистецтва. «Рамка» – це ваша особистість, ваш зовнішній вигляд, ваші дари та здібності. Ймовірно, не новина, що більшість жінок, замість того щоб дякувати Богові за «рамку», в яку Він їх оформив, прикладають чималих зусиль, щоб її змінити.

Одного разу я прочитала історію про таку жінку. Рейчел не подобалася «рамка», яку дав їй Бог. Вона була впевнена, що її фізичні й емоційні слабкості, недолік здібностей – це хрест, який Він поклав на неї. Вона воліла б вибрати іншу «рамку».

Якось вночі їй приснилося, що вона потрапила в майстерню з безліччю рамок усіх розмірів і форм. Особливо їй сподобалася прекрасна рамка, інкрустована коштовними каменями та золотом. «Ось це якраз для мене», – вигукнула вона. І одразу ж одягнула важку, виблискуючу коштовностями рамку. Так, золото і коштовні камені були прекрасні, але занадто важкі, і вона зігнулася під їхньою вагою.

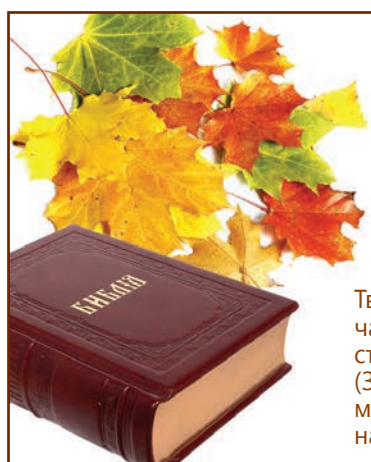
Потім Рейчел знайшла дивовижну рамку з витонченими квітами, що прикрашали її вишукану форму: «Ось ця, безсумнівно, прекрасно підійде!» Вона поспішно підняла її, утім під кольорами ховалися гострі шпильки, які поранили її тіло.

Чи є тут що-небудь для неї? Вона підійшла до звичайної рамки. На ній не було коштовних каменів, вишуканих квітів. Проте, щось в ній притягувало Рейчел. Вона підняла її, одягнула на себе, і виявилось, що рамка ідеально підходить. Коли вона розділилася її уважніше, виявилось, що саме цю рамку Бог і вибрав для неї спочатку!

Любий друже, чиясь рамка виглядає привабливіше, ніж ваша? Можливо, ви заздрите комусь, чия рамка прикрашена коштовними каменями або уквітчана? Але ви не знаєте, наскільки вона може бути обтяжлива. Моліться, щоб Бог допоміг вам побачити, наскільки мудро Він вас створив.

Її здібності розвиватимуться завдяки їх використанню; чим більше мудрості вона здобуде, тим більшою буде здатність до її осягнення. Таким чином її інтелект, знання й чесно-ти набуватимуть більшої сили та досконалішої гармонії.

З іншого боку, людина може дозволити своїм здібностям притупитися внаслідок бездіяльності, зіпсуватися через лихі звички, брак самовладання або моральних і релігійних засад. У такому разі вона рухається похилою стежкою донизу, не підкоряється Законові Божому та законам здоров'я... Наслідок цього – марнування сил, хвороба і смерть. Така історія життя багатьох людей, котрі могли б стати корисними в справі Бога й людства» (Е. Уайт. Поради щодо їжі та харчування, с. 15).

Заочна Біблійна школа

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати Заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Заяви надсилайте за адресою:

04071, Київ-71, а/с 36,
Заочні
біблійні курси.

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин)
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс)
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6–10 років)
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла)
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді)
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді; рос. мовою)
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя; рос. мовою)

Прихована краса

«Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік-бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7).

Геологи називають їх геоїдами, але мені більше подобається назва, яку використовують індіанці, – «громові яйця». Індіанці Ворм Спрінгз з центрального Орегона першими виявили ці незвичайні шорсткі круглі камені, що лежать у крихкому вулканічному гравії біля підніжжя гір Джефферсон і Худ у покритих снігом Каскаді Маунтінс на північно-східному узбережжі Тихого океану.

Згідно з віруваннями індіанців, ці камені були металевими снарядами, котрі випустили войовничі духи грому, що жили на цих двох загострених вершинах. Під час грози ці боги конкурували та, гніваючись, жбурляли один в одного круглі камені. Так індіанці намагалися пояснити, чому «громові яйця» розкидані на плато навколо гори.

На вигляд це звичайні камені зовнішні з апельсин, сірі, шорсткі та круглі. Можна пройти полем, засіяним «громовими яйцями», майже не звернувши на них увагу і навіть не зачепивши ногою.

Камені, мабуть, утворилися з грудок бруду або газових бульбашок у потоках лави, яка виливалася під час вулканічних вивержень у цих горах багато століть тому. Геологи вважають, що газові бульбашки є своєрідними формами, в які просочувалася вода, збагачена мінералами. Мінерали вивільнялися з води й заповнювали

бульбашки, які, твердіючи, з часом перетворювалися на агати або кристали. Різний склад мінералів пояснює чудовий кольоровий контраст між деякими з цих каменів.

Мінерали, що утворили геоїди, відділилися від шарів лави, оскільки бідна мінералами лава розпалася швидше, ніж твердіші, наповнені агатами геоїди. Нікому не відомо, хто першим розколов одне з «громових яєць» і виявив ту красу, що всередині, але сьогодні геоїди розбивають або розрізають навпіл. Найкращі з них шліфують, що надає їм блиску й чарівності.

«Громове яйце» нагадує мені людей, яких я знаю, – на перший погляд нудних, нецікавих, зовні непримітних, але сповнених внутрішньої краси.

Краса в середині «громового яйця» не виникла сама собою.

Шарлота Ішканьян

Вона народжувалася під впливом вогню й води. Але краса з'являється тільки після розщеплення, шліфування й полірування. Такий процес робить красивими і людей. Але він є дуже болісним.

Ніщо в деяких «громових яйцях», як і в деяких особистостях, здається, не свідчить про внутрішню красу. Але око Господа бачить красу там, де ми можемо пройти повз. Ми повинні дивитися турботливим і люблячим поглядом, як це робить Бог. Інакше ми можемо зруйнувати те, що, згідно з Божим наміром, має бути красою.

Ми дивимося на ці самоцвіти й бачимо красу. Кожен може бути гарним в очах Бога та людей. Тому ми повинні відкрити себе для Божого вогню і Його іноді болісного полірування, інакше ніколи не зможемо виявляти характер Господа так, як Він цього хоче.

Життєво. Важливо.

УДИВИТЕЛЬНЫЕ ФАКТЫ

■ Щосереді прямий ефір о 20:00

Повтор чт., нд., вт. о 10:00 та 18:00

■ Можливість взяти участь у дискусії, знайти однодумців

■ Можливість поставити питання у прямому ефірі

■ Біблійні уроки "Удивительные факты" (рос.) та "Дивовижні факти" (укр.) можна замовити за телефонами в контакт-центрі

Нова програма
інтерактивного вивчення Біблії
з 2 жовтня 2013
на телеканалі "Надія"

hope.ua

Call-центр:

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80
+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

info@contact-hope.com

www.biblefact.info

contact-hope

Аргументи – Дискусії – Дослідження – Особиста позиція

Наша адреса:

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корещук

Відповідальний редактор: Яна Хорошун

Над номером працювали: Віліна Меркулова, Мирослав Джулай

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Олена Мехоношина, Ганна Борисовська

Дизайн та верстка: Тетяна Романко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:

ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,

вул. Лук'янівська, 9/10А

Рахунок: 26006149457

МФО 380805

Найменування банку

«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідчення про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003

